

Oázis

A Magyar Schönstatt Család lapja

Követ köre

Fejben dől el
És jött a vihar
A napok nélküle
Katedrális építeni
A pillanat megélése
Lassú növekedés

2012/4.

Megszületett jövő évi jelmondatunk

DERŰVEL A JÖVŐBE

Az örömvadászat négy alapszabálya

Néhány évvel ezelőtt hallottuk a ma kilencvenes éveiben járó Placid atyát, az idős bencés szerzetest, aki derűs arccal mesélt a Gulagon töltött éveiről, arról, hogyan lehetett túlélni a szibériai munkatáborok borzalmait. Elmondta, hogy az ott összekovácsolódott közösségüknek négy szabálya volt, és mindennap törekedtek ezeknek a maradéktalan betartására. Biztatott bennünket, hogy próbáljuk ki ezeket mi is bátran a hétköznapjainkban.

1. Ne dramatizáljuk a szenvedést, hanem bagatellizáljuk!
2. Mindennap keressük az örömöket!
3. Ne gondoljuk magunkat tökéletesnek!
4. Keressünk magunknál valami nagyobb, erősebbet, kapaszkodjunk Istenbe.

Az előző számban az első alapszabállyal foglalkoztunk, most a másodikat nézzük meg kicsit alaposabban!

Keressük az örömöket

Az öröm nem más, mint felfedezni időről időre Isten jelenlétét a teremtett világ szépségeiben, a dolgok világában, és meglátni ajándékozó szeretetét másokban, valamint életünk eseményei mögött. Placid atyának és társainak az öröm túlélési kérdés volt. Kőbányában dolgoztak, nehéz fizikai munkát végeztek, csont és bőrre soványodva, a minimális élelmiszer fejadagok mellett. És ők, felnőtt férfiak naponta bajnokságot rendeztek abban, hogy ki tud több örömet észrevenni a

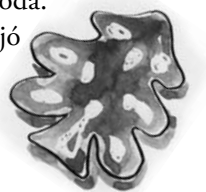
nap folyamán. A győzteseknek általában 15–20-at sikerült összegyűjteniük, és el is sorolták este. Olyanok örömeik voltak például, hogy a sorakozónál nem kellett levenni a sapkát (a mínusz húsz fokban fejfedő nélkül pár percen belül elájultak a rabok). Nekünk hány szokott eszünkbe jutni esténként, amikor hálát adunk a nap végén? Mik a mi örömeink?

Schönstattban megtanultuk, hogy rajtunk múlik, aranyásókká válunk-e, akik az élet sűrűjéből kibányásszuk az értékest, a szépet, és ezeknek a kincseknek örülünk, vagy pedig ganajturókká, akik a rosszban lelik örömeiket, a trágával gurigáznak. A mi döntésünk, hogy mi határoz meg minket: annak örülünk, amink van, és hálásak vagyunk érte, vagy azon szomorkodunk, amink nincs, vagyis hiány-orientáltak vagyunk.

Ne hagyjuk magunkat mi sem az általános panaszkodástól megfertőzni. Kipanaszkodhatjuk magunkat a háztársunknak, és a gyerekeink is kiönthetik a szívüket, de nem a családi asztalnál. Itt engedjünk magunknak egy lélegzetvételnyi szünetet. Az asztalnál együtt vagyunk, és egymásnál vagyunk, kipihenjük magunkat, megtapasztaljuk az örömet, ami erőt ad. A közös vacsora segít a nap eseményeinek megosztásában, egymás megértésében. Az örömeinket és ne a problémáinkat vigyük oda.

Fontos, hogy az étkezéseink jó légkörben folyjanak.

(folytatjuk)

Tartalom

Örömvadászat	3
Tartalom	4
Esszé	5
Életünkből	9
Kentenich atya tanításából	30
Pápara figyelünk	32
Tedd könnyűvé	33
Női rovat	37
Az élet delén	38
Gyermeknevelde	42
Kincsesláda	44
Oázis konyha / Gólyahír	49
Van/Nincs boruk!	50
Gyerekszaj	51
Hírek	52
Fiatalok Oázisa	56

Jelenlegi számunk házigazdája
a **Pécsi Régió** volt,
köszönjük a munkájukat!
Őket az **Óbudavári Régió** követi.
A következő Oázis központi témája:
A tetteink beszéljenek
Lapzárta: 2013. február 15.
Várjuk írásaitokat a következő címre:
oazis@schoenstatt.hu
ISSN 2063-0441

OÁZIS 2012. december, XXII. évf. 4. (68.) szám, a Családok a Családért Egyesület (**Magyar Schönstatt Családmozgalom**) lapja. Megjelenik negyedévenként. Felelős kiadó: az Egyesület elnöke, 8272 Óbudavár, Kistelek u. 2. Tel.: 06-87/655-014, info@schoenstatt.hu, www.schoenstatt.hu/oazis

- **Főszerkesztő:** Endrédy Pisti és Orsi
- **Készítették:** Abai Tibor és Zsuzsi, Alföldi Ágnes és Zoltán, Bodó Rita, Csabai Barbidó, Csermák Kálmán és Alice, Endrédy Gábor, Endrédy Pisti és Orsi, Fehér Zoli és Marika, Geiger Reni, Gódány Róbert és Rita, Horváth Zoli és Rita, Kiss Ádám, Komáromi Mari, Kozma Judit, Lázár Ádám és Sonja, Mester Balázs és Judit, Mészáros Zsuzsa, Monostori Sára, Mosoni Kati, Nagy Gergely, Nádudvari Rita, Németh Zoltán és Nóra, Lów Péter és Helga, Ramocsai Móni, Sallainé Karikó Éva, Szabó Bálint és Anna, Ther Antal és Ágnes, Tiffán Éva, Török Péter és Orsolya, Varga Erika, Vidra Zoli és Rita, Weeber Saci és a schönstatti fiúk.
- **Szöveget gondozta:** Schumicky Ildikó, Heiszer Erika
- **Képszerkesztő:** Lów Helga • **Grafika:** Laza Dominika, Ozsvári Imri
- **Fotók:** Turcsik István, közösségünk tagjai
- **Tipográfia:** Heiszer Csaba és Erika
- **Nyomás:** ofszetnyomda.hu

Az Oázis évente négyszer jelenik meg. Éves költsége (postaköltséggel) 1500 Ft. A költséget adományokból, illetve díjazás nélküli munkavégzés útján teremtjük elő. Kérjük, hogy ezzel az összeggel támogassátok az Egyesület 73200134-10000434 számlaszámát! Az óbudavári építkezéseket a Schönstatt szentélyt Magyarországnak Alapítványon keresztül tudjátok támogatni (73200031-11252201 számlaszámon).

Követ köre – körül köre

Rohanó világban élünk, különböző értékrendek vesznek körül bennünket. Rengeteg és szerteágazó a tennivalónk. Hogyan döntsük el, hogy mikor mihez fogjunk, miközben átcsapnak a hullámok a fejünk felett? Hogyan lássuk át, hogy mi a fontos, és mi az, ami csak sürgős? Hogyan boldoguljunk a káoszban? Nehéz eligazodni, útmutatást találni a magunk számára, és még nehezebb útmutatást adni mások számára.

Talán útmutatásul szolgálhat barátunk, Vértesaljai János története, aki idén nyáron tragikus hirtelenséggel halt meg. Nem szoktunk történeteket névvel elmesélni, de itt most szívesen tesszük, különösen a személyes összegzés miatt.

„A Fövenyesen lévő kápolna felújítását követően vészesen közeledett a felszentelés időpontja, az udvaron pedig óriási kupacokban állt a sirt: deszkadarabok, kő-, tégl- és betontörmelék szerteszt. Már csak egy napunk volt hátra. Összegyűltünk néhányan, hogy rendet rakjunk, de reménytelennek tűnt a helyzet. Ott volt keresztanyám

is, egy mindig vidám asszony, aki már alig tudott menni, a lába olyan volt, mint két vödör. Látna tehetetlenkedésünket, megelégette a dolgot, körülnézett, és azt mondta: »Asszonyok, követ köre, fát fá-

ra!« Lehajolt, megfogta a lába mellett lévő első követ, és rátette egy másikra. Úgy éreztük, hogy nagy igazságot mondott ki, és mindenki követte példáját. Neki-láttunk a kupacok szétválogatásának, s a kocsi alig bírta elhordani a sok törmelék. Nem telt bele egy fél nap, és olyan rend lett, hogy magunk is alig hittük.

Én a magam részéről átláttam a feladatot, de annak nagysága, összetettsége annyira rám telepedett, hogy tehetetlen voltam. Akkor jött keresztanyám halhatlan bölcsességével. Tudta, hogy nem szabad fölvenni az összes problémát, amit látunk. Elég csak azt, ami belefér az ember kezébe, és azt kell a helyére tenni. Majd mindig a következőt, újra és újra. És akkor egyszer csak az egész problémahalmaz megoldódik.

Ma is, amikor be vagyok havazva a sok feladattal, amikor egyszerre annyi dolgom van, amit egy héten belül el kell végeznem, lebénuok. Most is segít a »követ köre« elv. Veszek egy papírt. Felírok mindent, számba veszem, hogy mit kellene tennem, és fontossági sorrendbe rendezem őket. Iszonyatosan sok! És akkor nekilá-

tok: »követ köre«. Először csak az elsővel foglalkozom. Utána jön a következő... Imádkozom, hogy menjen a dolog. És a végén, amikor minden kész, örülök és hálát adok.”

Hogyan döntsük el,
hogyan mikor mihez
fogjunk, miközben
átcsapnak a hullá-
mok a fejünk felett?

Tehát igyekszünk valamiféle rendet tartani a környezetünkben, és a bensőkben. Szent Ágoston szerint „*a béke a rend nyugalma*”. Békében lenni önmagunkkal, embertársainkkal és Istennel. Vannak emberek, akiknél a rend központi érték. De vigyáznunk kell, hogy a kialakult formák ne öljék meg az életet, a növekedést.

Minden nagy dolog kicsiben kezdődik: tekintsünk a párkapcsolatunkra, a házasságunkra, vagy arra, hogyan növekednek gyermekeink, hogyan alakult ki a hivatásunk. Az életünket, a személyiségünket, a családjunkat is tekinthetjük úgy, mint amit nap mint nap építünk. Abból építjük, amink van. Az adottságainkból és a lehetőségeinkből. A régi ember is abból épített, amit a környezetében talált. Ahol kő volt, kőből. Ahol nem volt kő, csak agyag, ott téglából, ahol pedig sok volt az erdő, ott fából.

A Szent Ferencről szóló „Napfivér, Holdnővér” című filmben van egy jelenet, amikor a testvérek egy romos kápolnát építenek újjá Assisi közelében. A közösségből mindenki ott van. Ferenc áll az állványon, és egyenként rakja a habarcsba a köveket. De minden alkalommal, mielőtt a kezében lévő leteszi, ránéz egy nyomorék fiúra – akinek nincs karja –, és várja, hogy az mit jelez a fejével. És Ferenc minden követ csak többszöri próbálkozás után tud lerakni, akkor, amikor a fiú bólint. Ebben az építkezésben nem a teljesítmény számít, hanem az, hogy mindenkire szükség van, hogy fontos közöttük az összhang, és nem utolsó sorban az, hogy a kő is jó helyre kerüljön. Ez a szerves növekedés lényege.

Egy élő közösség olyan, mint egy élő szervezet, amelyben az egyik tag szolgálja a másikat, ezáltal teremtenek egységet maguk között, és a sok tag így lesz egy testté. Mindennapi életünk különböző helyszínein – legyen az a család, a munkahely, az iskola, vagy a lakóközösség – kiegészítjük és segítjük egymást. Hogy közösséggé válunk-e, azon múlik, meg tudjuk-e teremteni ezt az egységet. Fel kell fedoznunk időről időre, hogy mit kíván tőlünk a Jóisten ott, ahol vagyunk. Építjük saját személyiségünket, hivatásunkat és közben kapcsolatban vagyunk a velünk együtt élőkkel. A saját hivatásunk kialakításában egyaránt működik az adottságaink szerint belülről jövő vágy és az, hogy a környezetünkben lévőknek mire van szükségük. Mit szeretnék én, és mit tehetnék másokért, mit várnak tőlem? Ebben a feszültségben valósítom meg a szeretet cselekedeteit. Amikor együtt dolgozom másokkal, megfigyelem, hogy különbözőek vagyunk, elismerem mások erősségét, és hagyom, hogy azt kibontakoztassák, magamat pedig nem akarom mindig előtérbe helyezni. Legyen a megfelelő ember a megfelelő helyen. Van, hogy nehezen megy az együttműködés. Olyankor megtanulom elviselni mások gyengeségét és irgalmas vagyok, lemondok saját fontosságomról, és a közösség szükségleteit helyezem előtérbe. Ebben a tekintetben mindegy, hogy egy feladat megoldhatatlanul nagy vagy jelentéktelenül kicsi. A Jóistennek mindkettővel célja van a magunk számára és a közösség számára egyaránt. Fontos, hogy nap mint nap növekedjünk a szeretetben, hűségeselegyünk a feladatunkhoz és a környezetünkben élőkhez. És ha egy nap

csak egy kő kerül fel a falra, akkor a fal éppen egy kövel lesz magasabb.

Tekinthetünk úgy magunkra, mint akik az egyház és a társadalom épületének kövei vagyunk. Sokféle kő van: például amiből az alapok készülnek. Minden rajtuk áll. Az óbudavári Schönstatt történelmében is vannak alapító családok, egy alapító nemzedék. A jövő falai rájuk épülnek. Az új generáción múlik, hogy ezek a falak milyenek lesznek. A falakon vannak nyílások: ajtók és ablakok – nyílnak és zárulnak a világ felé, befogadnak és megmutatnak. A boltzatók kövei fedik le a tereket, a zárókövön és a vállakon múlik minden: ezek a felelősségvállalás szimbólumai. Jézus magát szegletkönek nevezi. Mik vagyunk, mi a hivatásunk?

„Ha az Úr nem építi a házat, az építők hiába fáradsz” – mondja a zsoltáros (Zsolt 127,1). Hiába minden szorgos tevékenység, ha életünk iránytűje nem az örök élet felé mutat. „Ha nem akarunk szent családdá válni, nem érdekelnek” – mondta egy családnak Tilmann atya első látogatásakor. Akarunk-e szent családdá válni? Építjük-e magunkban a Szentlélek templomát? Kentenich atya két vezérfonalat ad a lelki élet elmélyítésére: az egyik a rosszra hajló természetünk megtisztítása, a másik az Istennel való egyesülés.

Természetünk megtisztítását lépésről lépésre tudjuk megvalósítani. Nem megy egy csapásra. Megállapítom magamban, hogy mik azok a hibáim, amiken szeretnék dolgozni. Pl. hamar kiszalad a számon valami, belevágok mások szavába, vagy rögtön reagálok valamire, véleményt nyilvánítok, és ezzel sokszor megbántom

a társamat, gyerekeimet, munkatársamat. Elhatározom, hogy ezen a héten ügyelek erre. Megpróbálok magamban tízig számolni, vagy azt mondom, csak, hogy „hm”. Vagy erőt veszek magamon, amikor a gyerekek elkezd mondani valamit, és már kész lennék reagálni. Inkább azt mondom: „hát ez érdekes” és... „folytasd csak”. Este megpróbálok felidézni, hogy hányszor sikerült. Vagy gyakran kritizálom a gyerekeket, a társamat. Az utóbbi időben különösen az egyikkel nincs igazán jó kapcsolat. Nehéz korszakában van. Elhatározom, hogy mindegyik gyerekeket minden nap megdicsérem valami konkrét dolog miatt, a jobbakat nem jutalmazom bőségesebben, hogy ennek a problémás gyerekeknél is arányosan jus-

son. Felírom a nevüket egy papírra, és este kipipálom, hogy kinél sikerült. Mondok egy-egy személyes fohászt értük. Aztán egy idő után talán észlelhető, hogy oldódik a kapcsolatunk. Nem hagyom rögtön abba, hanem fenntartom továbbra is az odafigyelésnek ezt a módját. A hiba és gyengeség megnevezését hívjuk részleges lelkiismeretvizsgálatsá, és a kijavításra tett lépéseinket különleges jófelménekné.

Kentenich atya a lelki napirendet a Jóistennel való egyesülés eszközéül adja. Ebben a legteljesebb szabadságot biztosítja számunkra. Úgy állítsuk össze, ahogy az élethelyzetünknek, napi elfoglaltságunknak megfelel. Ezért aztán időről időre változhat is. Tartalmilag az számít, ami a lelkünknek jól tesz, örömet okoz. Ha valakitől távol áll a rózsafüzér, az inkább ne imádkozza csak azért, hogy teljesítse, gépiesen. Készíthetünk magunknak egy saját imakönyvet, amibe olyan imákat írunk be, amiket szívesen mondunk, írhatunk bele idézeteket szentektől, hiteles emberektől, amelyek bizonyos élethelyzetben erőt, eligazítást adtak, és lehetnek benne olyan énekek, amiket különböző alkalmakkor szívesen énekelünk. – Most Tilmann atya arany-miséjén hangzott el egy szép feltámadási himnusz, és miután János halálhírt megtudtuk, napokon keresztül ezt énekeltek magunkban vigasztalásul. Benne volt a fájdalom és az Istenbe kapaszkodás egyaránt. A zene ki tudja fejezni azt, amit szavakkal nem lehet. – Olvashatjuk a Szentírást, vehetünk valami lelki olvasmányt, kereshetünk Kentenich atyától valami szöveget. A lelki napirend része az is, hogy számba vesszük azokat az embereket, akiket imáinkkal és áldo-

zatainkkal hordozunk. És visszatekinünk, hogy miért adhatunk hálát a nap végén, hol fedeztük fel Istent a nap folyamán. Van úgy, hogy egyszerűen csak leülünk a háziszentély elé, és nem csinálunk semmit. Nem csinálunk semmit, mert fáradtak vagyunk. Vagy mert nem tudunk mit mondani a Jóistennek egy lelkiileg nehéz időszakban. Lelki szárazság idején lehet, hogy egyszerűen csak ez a hűségünk segít át a sivatagon.

Tehát keressük Isten tervét, üzeneteit minden nap. Az emberek, akikkel találkozunk, az események, amik történnek velünk, Isten apró hírnökei. A nehéz dolgokat is könnyebb elviselni, ha nem azt kérdezem, hogy miért van ez, hanem hogy mi ezzel Isten célja a számomra és a környezetemben lévők számára, hogy mit akar ezzel mondani a mennyei Atya. Ha ezt igazán elsajátítjuk, akkor az akadálynak elénk gördített kövek lépcsőkké válnak számunkra az örök élet felé. És Kentenich atyával együtt mondhatjuk, hogy „nem csupán homokszemek és téglák vagyunk, hanem építésszek és építőmesterek is Isten országában”.

Kentenich atya módszere abban állt, hogy mindig hagyta, hogy az adott helyzet, maga az élet vezesse lépésről-lépésre. Így tapogatta ki Isten akaratát, így fedezte fel és építette fel lépésről-lépésre Schönstatt új világát:

Kőről kőre építetted
általunk a Schönstatt művet,
melyet jóságosan kiválasztottál,
hogy üdvözüljön általa az egész világ.
*(Az este megszentelése
Ég felé imakönyv)*

Görbe utakon is egyenesen

Zoli és Rita története

Az őszi számban olvashattunk arról, hogyan és miért tért meg Zoli 27 éves korában, hogyan akarta papként a Jóistent szolgálni, és hogyan jött rá, hogy ez nem az ő hivatása. Aztán egy újabb kanyart vett az élete...

A második nagy kanyar

Mikor huszonhét évesen hittanra kezdtem járni, egyszer az atya – csupa ilyen egyetemista frissen megtérteknek tartott hittanórát – azt mondta, hogy a házasságok az égben kötöttek. Mondta volna tovább, de közben közbeszóltunk, hogy ő...ö...ö..., hogy tetszett ezt mondani? Azt már megtanultuk, hogy amit ő mond, azt érdemes komolyan venni. Diós István atya volt az.

Amit ő mondott – olyan volt számunkra –, mintha sziklára építenénk. Ha pedig ez így van, akkor mit kell tennünk nekünk, fiataloknak, hogy megtaláljuk az „igazit”, azt akit nekünk szánt a Jóisten? El kell-e utaznom a világ másik végére is, vagy melyik rendezvényre kell elmennem, hogy nehegy véletlenül elszalasszam azt az illetőt, akit a Jóisten nekem választott? Mi a teendő? Mit kell csinálnunk, ha nem találok a párom? A kérdésre az atya szokásához híven hallgatott úgy két-három percig, s mikor már mindenki nagyon türelmetlenül várta, hogy mit fog mondani, akkor így szólt: „Édes Gyermekeim! Ha te esetleg nem találnád meg azt, akit a Jóisten neked szán, akkor úgy fogja az utadba vezetni

az illetőt, hogy egyszerűen keresztül esel rajta.” Számomra ez akkor hihetetlenül hangzott, de később nagyon is beigazolódt az életemben.

Mielőtt hívő lettem, elég sok szabados jellegű párkapcsolatom volt, mint olyan embernek, akit nem neveltek semmilyen tartásra, komolyságra. Az egyetemen, a kollégiumban nem volt semmi erkölcs, „buli buli hátán”, éltük a napjainkat. Igazából ezek a kapcsolatok üresek voltak, egyik rosszabb, mint a másik. Egyiket sem éreztem olyannak, hogy érdemes lett volna komolyan venni.

A teológiai diploma megszerzése után, az akkor induló piliscsabai egyetemen, az új fiúkollégiumba kerültem nevelőtanárnak. A feladat az volt, hogy kilencven fiatalnak kellett katolikus nevelést, felügyeletet, programokat megszervezni, szabályokat betartatni. Ez elég komoly kihívás volt. Gondolkodtam, hol lehetne tapasztalatokat gyűjteni, ezért átjártam Zsámbékre, a Katolikus Főiskolára és sokat beszélgettem az ottani kollégium igazgatójával. Mondta, hogy majd bemutat a diákönkormányzat vezetőjének is, ő majd elmondja, mitől lesz jó egy kollégium. Hát, ahogy megláttam, a lélegzetem is elállt, olyan gyönyörű lány volt, de rögtön azt hallottam magamban, hogy „Hű de gyönyörű ez a nő, de nem a tied”. Nem szívesen hallgattam erre a hangra, inkább kihívásnak tekintettem. Gondoltam, most már keresztény ember vagyok, vajon merek-e udvarolni egy olyan lánynak, aki igazán tetszik? Régen nem mertem az

igazán szép lányokhoz közeledni, féltem a visszautasítástól. Hogy, hogy nem, elfogadott társának, és fél év múlva, mikor még nagyon messze voltunk a harmonikus kapcsolattól, azt mondta nekem, hogy van neki egy nagyon mély benső megérzése, miszerint, ha ezen a nyáron nem házasodunk össze, akkor az élet el fog sodorni minket egymás mellől. Megjegyzem igaza lett, de most mit csináljak? Elveszteni nem akartam. De nagyon messze voltunk a harmóniától. Gondoltam, megkérem a kezét, aztán néhány év alatt a Jóisten majd csak összecsiszolja minket, ha egyszer mind a ketten hívők vagyunk. Kitzúztuk az esküvő időpontját augusztusra.

Készültünk, mindent megszerveztünk, ahogy szokás. Már közeledett az esküvő napja, mikor a menyasszonyom hazament vidékre az édesanyjához, aki készítette a menyasszonyi ruháját. A hétvége után visszajött és azt mondta, hogy az elmúlt napokban úgy döntött, hogy mégse jön hozzám. Nagyon meglepődtem. Magyarázatot nem tudott adni,

csak megérzéseket emlegetett. Azt mondtam, ha te így döntöttél, akkor én nem tehetek ez ellen semmit, viszont akkor gyere el és mondd el az édesanyámnak, a nevelőapámnak, akik gőzerővel készülnek az esküvőre. A családom kérlelte őt, nem értették, mondták neki, mennyire megszerették már. Erre azt mondta, akkor jó, házasodjunk össze mégis... Hétvégére ismét hazament ruhapróbára, s megint azzal jött vissza, hogy mégse legyen esküvő. Magyarázat nem volt. Hosszú

séták, hosszú beszélgetések, de nem tudtam közelebb kerülni ehhez a rejtélyhez. Lassan úgy éreztem, hogy van valami az ő gondolatvilágában, ahova engem nem enged be. De a hosszú beszélgetések vége az lett, hogy jó, összeházasodunk. Újra hazament, s megint ugyanazzal jött vissza, hogy nem, mégsem. Az esküvő akkor már az utolsó szögig el volt rendezve. Egy hét volt hátra. Azt mondtam neki, hogy keressen egy nagyon bölcs embert és beszélje meg vele az egészet. Diós atyához ment el, s azzal jött ki tőle, hogy legyen esküvő. Az esküvő hetének közepén jött egy telefon az édesanyjától, hogy az édesapja agyvérzést kapott. Autóba ugrottunk sietve, hogy még életben találjuk, és a lánya el tudjon búcsúzni tőle. Háromórás kemény autót volt, árkon-bokron, életveszélyes előzésekkel, borzasztó izgalommal. Nyíregyházán kerestük a kórházban, nem volt ott. Kerestük a másik kórházban, ott sem volt. Kerestük a mentőknél, de ilyen nevű beteggel aznap nem találkoztak... Kezdett gyanússá válni a dolog. Telefonáltunk kedvesem édesanyjának a

szomszéd faluba, aki azt mondta, hogy az édesapja a munkahelyén van. Én teljesen kikészültem, nem láttam a pipától. Azt mondtam a menyasszonyomnak: „Ide figyelj! Te most bemész édesanyádhoz, kihozod a menyasszonyi ruhádat, beülünk az autóba és irány Budapest. Mert ha én megyek be, olyat találok mondani neki, amit évekig bánhatunk.” Könnyes szemmel jött ki a házból, hogy az anyja nem adja oda neki a ruhát. Az agyvérzéses történettel csak oda akart csálni bennünket, hogy megtudja, mi ez a huzavona. Kérte, ha úgyis átmegyünk Nyíregyén, hadd jöjjön velünk, beszéljük meg ezt az egészet az apjával is. Elmentünk az apa munkahelyére, és végül mindnyájan az utcán, a kocsival mellettem beszéltem meg, hogy most akkor a lányuk akarja-e az esküvőt, vagy sem? Édesapja kérdésére, hogy mi baja van velem, nem tudott mit mondani, s egyszer csak kijelentette, hogy akkor mégiscsak összeházasodik velem. Erre az anyja a szívéhez kapott és

háttal nekiesett az autónak. Hangos kiáltás, összerogyott. Most az egyszer tényleg baj történt. Kórház, angina pectoris, infúzió stb. Végeredmény, anyuka hétvégén nem jöhet el az esküvőre. A lánya erre azt mondta: ha az édesanyja nem jöhet, akkor nem lesz esküvő. S akkor én ugyanazt éreztem, mint az Úri utcában. Végtelen felszabadultságot, és egy nagy kő gördült le a szívemről. Amikor érzékeltem, hogy véglegesen mondta ki a nemet, hihetetlenül megkönnyebbültem. Bennem valami téves képzet volt a becsületről – mondván, ha megkértem a kezét, akkor el is kell venni a menyasszonyt, ha török, ha szakad. Ma már azt gondolom, hogy, ez egy helytelen elképzelés volt a részemről. Még fél évig tartott a kapcsolatunk az elmaradt esküvő után. Egy idő után már láttam, tudtam, hogy nem vagyunk mi egymásnak teremtve. De még jó darabig nem volt erőm a szakításhoz, mert sajnáltam kicsit magamat, hogy egyedül maradok.

(folytatjuk)

És jött a vihar, de

Az okos sziklára épített. Soha nem hittük volna, hogy velünk is megtörténhet. Persze mindég azt hiszi az ember, hogy csak másokkal történnek szörnyűségek. Ő, mi elég okosak vagyunk; mi bízunk Istentben; szeretjük egymást. Életünk csupa ajándék: szerelmes házastárs, gyönyörű gyerekek, jól fizető állás, saját családi ház, több diploma. Mi bajunk lehetne?! Velünk nem történhet meg, az hogy...

Dehogynem. Mi is elveszítettünk mindent, minden emberi biztonságot.

Amikor csak nézed, hogy széthullik az addigi, jól felépített életed, és már a társadban sem bízatsz, mert pont ő... és akkor te?!

Egyszer volt, hol nem volt, így kezdődik minden történet. Mi a közepénél kezdjük. És akkor: a férfi eszeveszetten küzd, hogy életben tartsa a vállalkozást, ami biztosítja a család mindennapi

kenyerét; amikor az asszony látja, érzi, hogy baj van, de nem tudja, hogy mit tegyen. Tényleg baj van, vagy csak képzelem? Élete párja pedig lerázza, és férfi módra, botorul, egyedül küzd. Mivel a mélyülő gödörből egyre kevesebbet lát, hibát hibára halmoz. És akkor nyakatokba zúdul az ár. Mert nem hittetek, nem akartátok elhinni, hogy azok a súlyos felhők, amik tornyosulnak felettetek, azok bizony nagy vihart jeleznek. Mit vihart?! Tornádót! Itt a teljes csőd. Elvégzett, de ki nem fizetett munkák sora, bedőlt vállalkozás, végrehajtott, adósságok. Otthonod és a bizalom elvesztése a társadban, Istenben, aki ezt megengedte. Persze költözés, munkanélküliség, önbizalom elvesztése, megújuló remények után még nagyobb reménytelenség stb.

Örök igazság, hogy aki nem kér segítséget, annak nem lehet segíteni, és hogy a kettő mindég több, mint az egy...

Utolsó szalmaszálak, amibe kapaszkodni próbáltak hőseink: többszöri zárandoklat Óbudavárra a szentélybe, beszélgetések, imák egy idősebb, tapasztalt, schönstatti házaspárral, könyörgések, és hála annak a bölcs házaspárnak, tartós, erős imaháló a család köré. A sírások és kétségbeesések ellenére közös munka. Mentsük, ami menthető! Ha már itt a tornádó, legalább maradjon rajtuk egy szál ruha! És az ordító oroszlán nem csak körülöttünk jár, hanem közénk is újra és újra bedugja bűzös fejét. És ima, ima, ima. Melyik a kisebb rossz? A nagy ujjunkat vágjuk le, vagy a középsőt? Ha kettőt is levágunk, megmenthetjük-e vajon a kicsit? (Ebben sokat segítenek okos szakemberek, akiktől végre tanácsot kérnek.)

Eltelt a mesebeli hét év, és hőseink mindennapjait látjuk. Ma is létbizonytalanságban élnek: baráti albérletben; egyiküknek van csak munkája; kérdés, hogy lesz-e valaha is saját (földi) otthonuk. Azt mondják, már van. Egymás és a Szűzanya szívében. Ez az a szikla, amit nem tudott elmosni még a tornádó sem. A házasság szentsége, amit hőseink igyekeztek a kezdetektől életben tartani, táplálni és a szövetség Szűzanyával. Megtanultak újra bízni egymásban, remélni a Gondviselésben, és a saját sebeik nyalogatása helyett mások szolgálatára lenni. Pénzünk ugyan nincs, de kezük, idejük, szívük még van, így nincs akadálya, hogy újraépítsék a házasság szentségét saját szívükben, és ebben segítségére legyenek másoknak is.

Istennek legyen hála és köszönet Tilmann atyának, és mindazoknak, akik táplálják Szűzanyánk kegyelmi tőkéjét.

Lépésről lépésre

Úgy tartja egy kínai mondás, hogy „a 3000 mérföld is kis lépésekből áll”. A 3000 mérföld gondolata reménytelen és agyonnyom, de egy kis lépést mindig meg lehet tenni. Ez a pillanat megélését is jelenti. Ma sokszor a jövőben élünk. Forgatjuk a fejünkben, mi mindent kell még ma, vagy ezen a héten stb. megtennünk, vagy a múltat emésztjük még, és így nem is „élünk” igazán. Nagyon ügyes, aki a jelenben tud élni. Ráadásul az tud csak igazán másokra is figyelni. (Ahogy Kantenich atya is mondja.)

A felgyorsult világ hozza azt, hogy mindent azonnal akarunk. Meg is ijedünk, ha nincs azonnal megoldás. Emlékszem, Tilmann atya sokat beszélt arról, hogy az Isten teremtésében lassúak a folyamatok: a fák növekedése, a magzat kilenc hónapja stb. Lassúak, de biztosak. Nekünk is e szerint kellene működnünk. Bízva, nem kapkodva, stresszelve.

Mostanában éppen tanúja voltam egy témába vágó esetnek. Munkát kaptam egy másik édesanyával egy budapesti gimnáziumban, de a munka „feltétele” az volt, hogy előbb meg kell te-

remtenünk hozzá a jogi stb. alapot. Ez számomra egy kilátástalan, megoldhatatlan kásahegynek tűnt. De ez a másik édesanya azt mondta, hogy induljunk el egy ponton, ami biztosnak tűnik: ÁNTSZ vagy OEP (jó kis cégek, nem?), majd csak megmondják, mit kell tenni. És megmondták. És lépésről lépésre haladt az ügy. Egy-két hónap alatt meglett a működési engedélyünk, éppen pár napja. Ez így

leírva nem olyan izgalmas, pedig az intézni való halmaza miatt eléggé az volt. Ámultam és bámultam, hogy a munkatársnóm milyen nyugodtan és kitartóan rőtta a köröket a legfélelmetesebb hivatalokban. Igyekszem tanulni belőle...

A 3000 mérföld gondolata reménytelen... de egy-egy kis lépést mindig meg lehet tenni.

IGEN

Barátnőm igen közeli kapcsolatban van a Jóistennel. Mindig is az Ő útján próbált járni, és mindenben azt kereste, mivel tudna Neki örömet okozni. Gyerekkorunk óta ismerjük egymást, de igazán jóba csak családanyákként lettünk. Élete, szelídsége, hite, lelki szépsége az, ami miatt a példaképpemmé vált.

Az ő története igen szép példa arra, hogy a Jóisten milyen csodálatosan felkészít, ha egy nagy döntés elé állít bennünket. Ez a kedves barátnőm évek óta érezte, hogy az Úr nagy feladatra hívja őt és a férjét. Eleinte félt, de aztán szépen lassan igent tudott mondani arra, hogy

elfogadja, ami rá vár. Sokáig váratta a Jóisten, így készítve fel arra, hogy az igenje biztos, határozott, életre szóló legyen. Elzarándokolt Medjugorjébe, rengeteget imádkozott, hogy mutassa meg neki Isten, mire hívja őt.

Tavaly novemberben volt a női lelkipap városunkban. Az elmélkedés végén tudatosan Istennek adta a még meg nem ismert feladatra megérlelt igenjét, az ő önfelajánlása egy kis lapon a korszóba került. Schönstatti szokás szerint az ezeken az alkalmakon bedobott kis „papírkákat” a következő hónap 18-án elégetik Schönstattban, így adva át a Jóistennek.

Másnap, december 19-én megérkezett a várva várt jel: egy Down-szindrómás újszülött kislánnyól lemondtak a szülei. Barátnőm rögtön érezte a szívében, hogy ez az a feladat, amire a Jóisten őt hívja. Hat saját gyermekük mellé fogadjanak be egy kislánykát, aki lehet, hogy egész életében az ő segítségükre, gondoskodásukra fog szorulni, s akit először is folyamatosan fejlesztésekre kell majd hordani. Ő is a Jóisten ajándéka, bár betegesen született, és neki is szüksége van egy szerető anyukára, apukára, testvérekre. A Teremtő minden teremtménye csodálatos és nem hibázik, még ha nekünk néha úgy tűnik is. A Down-szindrómásokat pedig még különösebb gonddal, odafigyeléssel és szeretettel alkotta meg. Hatalmas szeretet lakozik bennük, és ezt nem is rejtik magukba, hanem tisztán, gyermeki lelkülettel ontják mindenki felé.

Január első felében vehették magukhoz a kislányt. Az édesanyának furcsa érzés volt babát úgy hazavinni a kórházból, hogy nem az ő pocakjából bújt ki, és pont ezért, mert nem a sajátja, még nagyobb odafigyeléssel és felelősséggel gondozgatta. Az első időkben nehezen

ment az etetés, szinte kortyonként meg kellett állni, mert a pici sokszor félrenyelt. Hála a Gondviselésnek, annyi anyatejet kaptak egy kismamától, hogy volt olyan nap, amikor tápszerre nem is volt szükség. Azóta is szépen fejlődik, szinte nincs is lemaradva egészséges társaitól, mindig nyugodt és vidám. Új családja hatalmas örömmel, nagy-nagy szeretettel, extra figyelemmel halmozza el.

Hat testvére rajong érte. Megható látni, ahogy teljes odaadással szeretgetik és busgatják. Folyamatosan gondoskodnak arról, hogy az állandó ingerek jó hatással legyenek kistestvérük fejlődésére.

Az édesanya tisztán látja, az IGEN egyszeri kimondásával nincs vége a küldetésüknek. Nekünk is újra és újra ki kell tudnunk mondani, mert a Jóisten

újabb és újabb apostoli feladatokra hív bennünket. Ez lehet, hogy sok nehézséggel, rengeteg elfoglaltsággal, erőpróbáló kihívásokkal jár, de annyira szép megtapasztalni, ahogy a Jóisten a tenyerén hordozza teremtményeit, soha nem

...az IGEN egyszeri kimondásával nincs vége a küldetésüknek Nekünk is újra és újra ki kell tudnunk mondani....

hagy minket magunkra, utat mutat nekünk! Kezébe veszi kezünket, nekünk pedig akár csukott szemmel, mernünk kell(ene) Rá hagyatkozni, hogy vezessen bennünket.

Napra nap és évre év

Gyermek- és fiatalokoromban az ábrándozások, tervezetések, a hosszú távú elképzelések töltötték ki időm jelentős részét.

Gyakran nem tudtam koncentrálni egy adott pillanatban, mert már a következő helyszínen jártam gondolatban, a következő és azutáni időszak tervei töltötték ki gondolataimat.

Életemet napról napra élni akkor kezdtem, amikor férjem gyógyíthatatlan betegségét diagnosztizálták. Utólag már tudom, öntudatlan védekezés volt, hogy mindig csak az előttem levő pillanatot szerettem volna túlélni, ám ez segített

átvésszelni a nehéz és még nehezebb időszakokat. A várakozás a műtétek ideje alatt, a percek és órák a betegágy mellett, a hosszú esték a gyerekekkel, de még az autót is a kórházig külön-külön átélt másodpercek sikeres túléléséből álltak össze.

Érdekes módon koncentrált lett a figyelmem. Az addig utált vasalásba úgy tudtam belefeledkezni, hogy minden más gondolatot kiszorított, a heti étrend megtervezésénél is precizitásra törekedtem, akár úgy, hogy a megmaradó fél káposztafej gazdaságos felhasználására ötöltem ki terveket. Mindig csak

sére koncentráltam. Úgy próbáltam felépíteni új életünket, hogy az együtt töltött évek alapjaira a gyermekek számára biztonságos légkörű, stabil hátteret biztosító otthon kerüljön, annak ellenére, hogy testben csak én vagyok jelen. Ez hátrózta meg a nevelést: apához és apáért imádkozni. Amikor úgy éreztem, nem tudok megoldani egy feladatot, imában kértem segítséget, járjon közben gyermekeink érdekében a Jóistennél. Adjon tanácsot egy nehéz választásban. Sokszor, amikor tehetetlennek éreztem magam egy adott helyzetben, „intézkedjen” helyettem. Minden esetben éreztem segítségét, nem közvetlen válasz, hanem

rövid távra gondoltam előre, sikerült is családunk életét rendes mederben tartanom. Nem borult fel a napirendünk, mindenre volt időnk, különös figyelemmel az együtt töltött programokra.

Ahogy teltek a hónapok, romlott B. állapota, fel-felmerültek a gondolatok: a következő húsvétot már nélküle ünnepejjük, a következő születésnap már a mennyben lesz... A nyár a lekerekítés jegyében telt: utoljára eljutni Óbudavárra, még néhány napot együtt a család. Majd az utolsó négy nap otthonunkban, mindenkitől elbúcsúzni. Az utolsó lélegzetvétele a tőlem való búcsú volt, még ez is a dolgok kerek voltát bizonyította.

Ezután a napok nélküle teltek, ismét egy-egy feladatra, egy-egy nap túlélé-

egyfajta bizonyosság formájában, amely a helyes döntéshez vezetett. Gyermekeinket is biztattam, hogy beszélgessenek velem, érezzék, hogy ő odafönt is szeret bennünket, képes értünk tenni, közbenjárni.

Ahogy teltek a napok, hónapok, hetek és évek, világossá vált, hogy ez adott erőt, ez az élő kapcsolat, amely lelkünk közt fennmaradt és fenn is marad. Istennek legyen hála!

Sárkány ellen sárkányfű

Valamikor régen hallottam a rádióban egy kétgyermekes édesanyát panaszkodni arról, hogy milyen nehezen éli meg a férje távollétét. Hogy az sokáig dolgozik, hogy nem akkor ér haza, amikor ő várja, hogy nem telefonál a késés miatt, s ő bizony sokat van egyedül a gyerekekkel, és folyton zsörtölődik.

Valamikor még régebben – amikor még nekem is csak két gyermekem volt –, én is átéltem ezt a helyzetet. A párom nagyon sokat dolgozott. Reggel már korán elment, hiszen ő volt egy személyben az árubeszerző, a fuvaros, az eladó, az ügyvezető igazgató, a takarítószemélyzet, a rakodómunkás, a reklámszakember, a kuli és a titkár(nő). Délután a macerás – elnézést, igényes – vevő legtöbbször zárásra időzítette a színre lépést, s ha mégsem, akkor egy kiszállítás még biztosan volt a tarsolyban. Szóval nyújtott műszak volt nap mint nap.

Ebben az időben költöztünk el a szüleimtől az első saját házikónkba, aminek nagyon örültünk, de én egész nap olyan egyedül éreztem magam odahaza a gyerekekkel! Ebben a faluban csak egyetlen családot ismertünk, és autónk is csak a teherautó volt, amivel mindig a férjem járt, így a régi barátokkal sem volt egyszerű kapcsolatot tartani.

Talán a helyzetből kiderül, hogy minden délután tükön ülve vártam, hogy a férjem végre hazaérjen. Ha később jött a vártnál, bizony legtöbbször nagyon morcos voltam. Ő figyel-

mesen felhívott, ha tudta, hogy nem ér haza időben, de ez nálam csak olaj volt a tűzre. Azt váltotta ki, hogy fél öt és öt között a telefoncsörgés hallatára is dühös és lehangolt lettem. A várakozás félóránként kellőképpen felspannoltam magam, úgyhogy amikor hazaért, minden sérelmemet és frusztrációmát rázúdítottam; vagy ami még jobb, nem szóltam egy szót sem, azt is dühösen.

Mint később kiderült, a férjemnek a délutáni telefonhívások előtt rendszeresen görcsbe rándult a gyomra, nem is beszélve arról a szorongásról, ami a késői hazaérkezéseknél garantált volt. Az az érzésem, hogy egy igazi, jóra való házi-sárkány várta őt haza nap mint nap.

No, de sárkány ellen sárkányfű! A sárkányfű nem használt a Süsüben sem, és nekem sem az segített. Egy nap egy-

szerűen megvilágosodtam, hogy ezt nem csinálhatom tovább. Rájöttem, hogy borzasztó érzés lehet úgy hazaérkezni, hogy minden nap morcoskodás fogadja az embert. Nagyon vacak dolog, ha nem jó hazajönni. Ha így folytatom, nem sokára elérem, hogy a férjem máshová akarjon hazamenni. Amikor ez a gondolat megfogant bennem, eldöntöttem, hogy a sárkányosdinak vége.

Mindennap örömmel fogom fogadni, függetlenül attól, hogy időben ér-e haza, vagy sem. Legyen neki jó hazajönni hozzánk, a családjához. Ez nagyon

fontos volt nekem, így mindig nagyon figyeltem arra, hogy megfékezzem magamban a rossz gondolatokat, a morgolódást, hogy el se kezdjem magam felspanolni.

Így tíz év távlatából állíthatom, hogy ez a tudatos döntés, odafigyelés nagyon jól bevált, és már rövid időn belül érzékelhető volt a pozitív változás az otthoni légkörben.

Nyilván nálunk is vannak zűrösebb napok, és nem minden „hepi” és fülig érő mosoly; de ez fontos alappillér lett itthon: legyen jó hazajönni!

A három kismalac

Az USA egyik államában ismét orkán pusztított. A vihar romokat hagyott maga mögött. Ezek a hurrikánok borotvaélesen választják el a szerencséseket és az áldozatokat. Az egyik szomszéd azt nézi, ahogy élete munkája romokban hever, míg a másik tovább lo-csolhatja kertjében a virágait. Az áldozatok gyakran nem csak vagyontárgyaikat, de az életüket összetartó hitüket is elveszítik.

Egy másik tragédián elmélkedve tanítványainak Jézus kijelenti, hogy a siloámi torony összedőlésének áldozatai semmivel nem voltak bűnösebbek, mint Jeruzsálem bármelyik másik lakosa.

„De miért én?” – ez az egzisztenciális csapás elkeseredett áldozatának jogos kérdése, akinek meggyőződése, hogy nem szolgált rá a szenvedésre. Egy olyan személyes istentől várja a magyarázatot, aki-

nek kezében van a gyeplő, ennek ellenére úgy tűnik, hogy válogatás nélkül engedi a szerencsétlenségek megtörténését.

A szenvedés titka minden korban tanácstalanná tette és arra készítette az embereket, hogy találjanak valamilyen okot – mint például a ’dühös istenek, vagy a végzet hatalma’ –, hogy értelmet kapjon valami, ami e nélkül értelmetlen és így elviselhetetlen maradna.

Jézus szerint a szenvedés az emberi lét része, és így kikerüli a mi nagyon behatárolt jogos-jogtalan, megérdemelt-igazságtalan kategóriáinkat. A szenvedés inkább olyan, mint az időjárás – létünk része. Ha esőben sétálunk, badarság arról panaszkodni, hogy megázunk. Jobb megfelelően felöltözni. Úgyszintén értelmetlen a szenvedésről panaszkodni, amikor egy bukott világban élünk. Jobb a megszokott és a váratlan idők kihívá-

saira felkészülnünk, hogy a „de miért én?” kérdésébe bele ne örüljünk.

Amikor ráébredtem, hogy lelkemnek menedékhelyet kell építenem, azt annyira erősnek szerettem volna építeni, amennyire csak lehetséges – mint a három kismalacról szóló mesében a legidősebb kismalac.

Olyanra, ami ellen tud állni az időjárás viszonyosságainak, csak úgy, mint azoknak az orkánoknak, amelyeket a farkas teremtett azáltal, hogy szétcincálta az épületet. Alaposan körülnéztem, keresve a megfelelő területet, és ezt azon a Sziklán találtam meg, amelyre Krisztus hívta fel a figyelmünket. Egy közösség része lettem, mert szükségem volt valakire, aki megtanít, hogyan kell építkezni. Az idők során gyakran tették fel a kérdést: miért akartál a Katolikus Egyházhoz tartozni? Röviden fogalmazva azt mondták: „Úgy döntöttél, hogy egy romos épületbe költözöl, amelynek még a gondnoka is rossz? Jobb, ha még azelőtt kimenekülsz, mielőtt a fejedre szakad a tető!”

Belátom, az évszázadok során az Egyházat óriási orkánok tépázták. Voltak, amelyek komoly rongálódásokat okoztak. Volt olyan károsodás, amely azért volt olyan súlyos, mert a gondatlan gondnok nem tartotta szem előtt a karbantartást, vagy a renoválást nem látta el megfelelő alaposítással, és engedte, hogy az épület szétessen és alkotó elemeit másra használják. Ennek eredményeként a heves szelek megbontották az építményt. De mindig voltak szere-

tő újjáépítői az épületnek, akik rendbe hozták, fejlesztették és felújították. Én is úgy döntöttem, hogy inkább építkezem, mint siránkozom. Amíg az építőanyag

– azok az emberek, akiket a Szentírás átforgalmazott és az egymás iránti szeretet tart össze, hiszem, hogy az (Egy)ház, az idők végéig állni fog, ellenállva az előttünk álló történelmi viharoknak, és

remélhetőleg menedéket fog nyújtani a hidegből érkezőknek.

Amikor gyermekeimre nézek, ismét eszembe jut a három kismalac története. Gyermekeim is építkeznek. Van, amit elfogadnak elképzeléseim közül, és különleges gyönyörűséget okoz nekik,

Egy közösség része lettem, mert szükségem volt valakire, aki megtanít, hogyan kell építkezni.

hogy másikat elvetnek. Ötleteiket barátoktól, az internetről és más forrásokból szerzik. De előfordul, hogy legszívesebben felrúgnám építményüket, hogy rámutassak az mennyire ingatag. De megállok. Nem erőltethetem, hogy legyenek komolyabbak, gyakorlottabbak. Ehelyett jobb, ha kimegyek, és ve-

lük együtt építünk, rábeszélem őket, hogy ellenőrizzék a felhasznált anyagot, mennyire biztonságos az építmény. Játsszom velük, hogy közelemben maradjanak, és ne csámborogjanak el, hogy láthassam, mikor van segítségük szükségük, amikor bajban vannak.

Mindenekelőtt az sem rossz ötlet, ha figyelmeztetem őket a farkasra, nehogy azt higgyék, hogy az egy kutyus. Mindent úgy, hogy felismerjék, amikor megjelenik, ismerjék természetét anélkül, hogy rettegnének tőle, hogy vissza tudjanak rohanni a menedékbe, ahelyett, hogy védtelenek lennének, és az felfalná őket.

Folytatom az építkezést és a falak erősítését. Lehet, hogy még külön szobákat is ki tudok majd alakítani, ahol másoknak is menedéket tudok nyújtani? De amíg a vihar ki nem tör, nem tudhatom milyen erős az épületem. Inkább így imádkozom: „ne vigyél minket kísértésbe”. Persze akkor lennének a legboldogabb, ha nem is találkozna a farkassal. De remélem, hogy amikor jön a farkas, arcába tudjuk csapni az ajtót és ki tudjuk nevetni.

Téglát téglára, avagy cserépkályha márpedig kell!

Ismerek egy családot, ahol az évek óta minden spórolás dacára növekvő gázzsámla már egészen horribilis összegre rúgott. Bizonyára más is ismer ilyen családokat.

Mivel családi házban éltek, kézenfekvőnek tűnt az ötlet: alternatív fűtés! De milyen? Átalakított fűtésrendszer, ka-

záncsere, napelem? Mi az, ami nem túl drága, mégis javít a fűtési helyzeten?

Ismerősök interjúvolása, honlapok és szaküzletek felkeresése után megszületett a döntés: kályha kell nekünk! A családi szavazáson a rusztikus, bontott anyagból készült téglakályha nyert.

Mesterek jöttek-mentek, felmértek, hőmögtek, árajánlatot adtak. Végül egy ismerős ismerőse – aki mellékesen hídépítő mérnök volt, ám az elmúlt évtizedben kályhaépítésre adta a fejét – lett a befutó. Alaposan felmérte a műszaki adottságok mellett a család igényeit, fűtési napirendjét és egyebeket, majd elkezdte szállítani az anyagokat. Szerzett mives kályhaajtót, hozott címeres téglákat, tervrajzokat egyeztettek. Szimpatikus, alapos ember volt, mindenkinek nagy kő esett le a szívről, hogy jó kezekben lesz a kályha.

Elérkezett a várva várt munkakezdés. Bútorok leterítve, ajtók lefóliázva, terep előkészítve. Hogy ne kelljen nap mint nap 60 kilométerrel utazni, a mester kölcsönkapta a kollégista nagylány szobáját, így az utazásra szánt időben is épülhetett a MŰ! Hát épült is... Első nap falbontás, alaprajz kijelölése, téglák csak úgy szárazon egymásra téve, pontosan kiszámolva, mindenki örömmel nézte! Estére öt, azaz öt sorból állt a munkadarab. Sebjaj, majd holnap már a tiszta munka következik, gyorsabban haladunk – gondolta a naív megrendelő.

Másnap érkezett a segéderő, aki az udvaron a téglát szeletelte, és a kötőanyagot keverte. Kettesben felgyorsul a tempó, reménykedett mindenki, mivel kissé terhes volt minden egyes konyhába, illetve fürdőbe teendő úthoz lefejtani majd visszarakasztani az ajtófélfára a mű-

anyag ponyvát. Igen ám, de most következett a vízmérték és a függőőn ideje, nehogy milliméter eltérés legyen a tervtől. Minden téglát gondosan átforgatva, méricskélve, schaffhauseni órához méltó precizitással lehetett csak a helyére illeszteni. Az optimizmus a munka gyors befe-

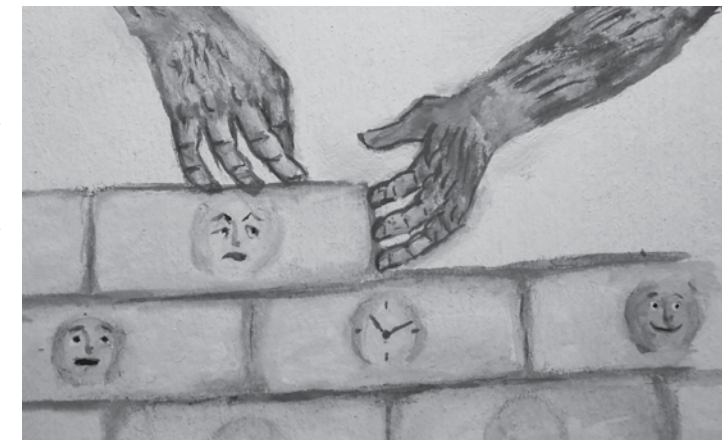
jezését illetően kezdett megfogyni.

A harmadik nap is megfontolt munkával telt, egészen éjfélig, mivel az adott munkafázist – szerencsére – mindenki késznek szerette volna látni.

Ekkor búcsút vett a mester, és következő hétfélig állt a munka. Ismét két nap, majd újabb hét múlva még két nap kellett, hogy befejezettek tekintsék a művet. Mivel még csak nyár eleje volt, a száradáshoz elég idő ígérkezett.

Nyár vége felé aztán ismételt fugázás, majd a huzat ellenőrzése következett, ősz elején e-mailben a szárító fűtési terv érkezett. Újból látogatást tett a mester, hogy az időközben beszerzett tűzifáról kijelentse, nem elég száraz. Ismételt be-

Minden téglát gondosan átforgatva, méricskélve... lehetett csak a helyére illeszteni.

szerző körút után indulhatott október végén a fűtés az új kályhában. A család apraja-nagyja bámulta a tüzet, serénykedett a fa behordásában. Az első néhány hét után kezdik elhinni, hogy végre az aprólékos építkezés és a sok várakozás után otthonuk élő meleget kap, a radiá-

tornak már csak a kora reggeli órákban van röpke szerepe a meleg szolgáltatásában.

A kályha jó, a kályha szép, a kályha önbizalmat ad: ha ezt az építkezést kibírtuk, akkor a további megpróbáltatásoknak is állunk elébe!

Követ köre – Nem lehet elég korán kezdeni

Megadattott nekem, hogy itthon lehetek délelőttként, mikor nagyobb gyerekeim az iskolában, illetve óvodában vannak. Jólesik a csönd, mikor alszik a legkisebb. Elrámolok mindenki után, egyre jobban látszik a padló mintája...

Mikor aztán hazacsörtet a banda, ráadásul egyszerre mindenki, nehéz befogadni ebbe a harmonikus légkörbe a zsvajgó tömeget. Tudatosítanom kell magamban, hogy ők is HAZAJönnnek, ez ugyanúgy az ő otthonuk, mint az enyém – csak egész más igényeik vannak ezzel az otthonnal kapcsolatban. Egyáltalán nem fontos nekik például, hogy látszódjon a padló mintája, sokkal meghittebb nekik a mindenfelé szétszórt ruhák, tanszerek, uzsonnádobozok, gesztenyék, söröskupakok és madártollak festői kavalkádja.

Ebből a markáns különbözőségekből aztán gyorsan veszekedés kerekedett,

ami mindenkit megviselt. Kompromisszumot kell kötnie mindkét félnek, ez egyértelmű volt, hiszen én sem várhatom el a fiúcsapattól, hogy patyolat ruhában, élére vasalt fűzetek fölött, csöndben, a szimmetrikusan egymás mellé sorakoztatott cipőkről írjanak fogalmazást. Viszont nekem sem kell minden trehány-ságot elviselnem.

Bevezettem hát a bűvös „HÁROM PONT”-ot, amit mindenkinek be kell

Tudatosítanom kell magamban, hogy ők is hazajönnnek, ez ugyanúgy az ő otthonuk, mint az enyém...

tartania hazaérkezés után. Nagyon egyszerű: 1. a táskát ne az előszoba közepén tárold, hanem az asztalod mellett; 2. moss kezet rögtön; 3. uzsonnamaradékodat hozd a konyhába. Alkalmad után 4. pont is került: öltözz át! De aztán ebből engedni kellett, csak ha maszatolós barkácsolás, vagy kinti sárban hancúrozás a program, akkor hajtom be rajtuk.

Ezek az egyszerű dolgok több mindenre is jók. Egyrészt a háziasszony

komfortérzésén nem támad hirtelen olyan nagy rés az iskolatáskák halmának közlekedési káosza miatt, a buszról hozott kosz helyiségről helyiségre történő átvitelének rémisztő gondolata miatt, és pluszmunkát sem jelent, ha pár nap múlva nem kell a penészt kivakargatni a táskákból. Másrészt szép lassan beletanulnak a fiúk a sorrendek betartásának előnyébe. Én szóba sem állok velük, míg a három pontot el nem végezték és persze enni sem kapnak addig. ☺ Nekik is jobban megy a tanulás, ha viszonylag rendes környezetben állnak neki a leckéknek. Kevésbé felejtenek el dolgokat, mert mikor érkezéskor kinyitják a táskájukat, még frissiben eszükbe jut az aláíratni való, vagy hogy mit kell másnap mindenképp az iskolába vinni.

Persze nem ment az elején minden zökkenőmentesen. Rengetegszer kellett figyelmeztetni őket; végül lassan már egymásnak énekeltek az én hangomat utánozva, hogy „három po-ont?!” Mikor lanyhult a lelkesedésük, csináltam nekik

egy jósaágtáblázatot, aminek az egyik rubrikájában az „önkéntes segítés”, az „ágyazás” és a „cipők rendes elrakása” mellett az is szerepelt, hogy: „három pont-felügyelet nélkül”. Persze az összegyűlt pontokért jutalom járt! Macerásnak hangzik, de most, hogy a legfiatalabb iskolás is kilenc éves lett, azt kell mondjam, hogy megérte szép lassan (követ köre) rászoktatnom őket erre a rituáléra. Én úgy látom, hogy már nem is esik nehezükre, és kihat az élet egyéb területeire is.

Ami ebben az én tapasztalatom: egyszerre sok dolgot nem tudnak megjegyezni, de ha csoportosítod, tömbösíted őket, akkor összekapcsolódik bennük és könnyebben megbirkóznak vele. A fentiek analógiájára több mindent is ki lehet próbálni; nálunk még az „esti program” alakult így ki. Folyton elfelejtettek valamit, de mióta elmagyaráztam nekik, hogy mi minden tartozik ide, sokkal simábban zajlanak az estéink. Harmonikus légkörben pedig az esti imádság is jobban esik a családnak!

Követ köre – háziasszonyi szemmel

Másokért végzett munka öröm, és sokszor hálás feladat is: itthon lenni és a családért főzni, takarítani, ünnepekre készülni, gyereknevelésben törni a fejem. De heten vagyunk idehaza, és bizony fáradtan gyakran érzem azt, hogy összezsápnak a hullámok a fejem felett és elborít az ismétlődő tennivalók hiábavalóságának érzése. Ha meg plusz feladatok jönnek (pl. egy cikk

az Oázisba ☺, adventi naptár készítése, vendégfogadás stb...), nem mindig a változatosság öröme tölt el, hanem inkább nyűgnek érzem a többi munka mellett. Mi az, ami ilyenkor segíthet?

Nekem nagyon bejött az a módszer, amit menedzserképzőkön is lehet hallani, de mi családnapokon találkoztunk vele, hogy rászánom azt az öt percet, míg leülök egy papír mellé és jól átgondolva

felírom az aznapra (esetleg hétre) tervezett tennivalókat. Reggel óta zakatolnak a fejemben a „csak el ne felejtsem!” jellegű teendők. Ha nem írom le őket, nem csak elfelejtek egy-kettőt, de egész nap zavaróan motoszkál bennem a félsz, hogy este megint a fejemhez kaphatok: – Na ne, már megint nem hívtam fel, nem vasaltam ki, nem írtam meg, nem adtam postára, nem mondtam meg neki... Így viszont követ köre, sorról sorra, lassan de biztosan sikerülni szokott a nagyját elvégezni.

Néha, sokszor-felkelős éjszakák után, mikor a szememet kinyitni sincs ked-

vem, nemhogy öt percet elvesztegetni az életemből mindenféle adminisztrációra, tudatosítani kell magamban, hogy mennyi mindent nyerek ezzel! Mert iszonyú jó érzés szép sorban áthúzni az elvégzett dolgokat!! Ha nagyon magam alatt vagyok, az olyan feladatokat is fel szoktam írni, amiket minden nap meg kell csinálni, mint mosás, teregetés, ebédkészítés stb., hogy aztán minél látványosabb legyen az áthúzott tételek mennyisége. ☺ Az ilyen jótékony családokra bizonyára az égiek is jó szemmel és mosolyogva néznek...

Minden nap bátran újakezdeni

I tthon vagyok kicsi gyerekeimmel. A nap nagy része mindig ugyanazokkal a tevékenységekkel és párbeszéddekkel telik. Sokszor mondhatom a munkámat monotonnak, vagy akár „sziszifuszinak” is (vegyük például a rendrakást...). Újra meg újra tudatosítanom kell, hogy amit csinálok, értékes és maradandó. Belemérvülve az etetés, pelenkázás, meseolvasás, kiborult kakaó feltörlésének körforgásába, ez nem látszik mindig tisztán. Ha azonban hátrálépek egyet, és messzebb-ről megnézem, akkor látom csak, hogy a napok egymásra épülnek. A döntéseim egymásra épülnek. A jó döntéseim alapozzák meg a további jó döntéseket és azok következményeit. (Ugyanígy a rossz döntések rossz rutint hozhatnak, további rossz döntésekkel.) Jó döntésem például, hogy gyermekeim minden nap legyenek kint a szabadban. Ehhez nap mint nap

tartom magam, és hacsak nincs ítéletidő odakint, felöltözünk, felkerekedünk, és sétálunk vagy játszunk kint az udvaron. Mit eredményez ez a minden napi erőfeszítem? Fizikailag edzett gyerekeket, ellenállóbb immunrendszert, vagy például azt, hogy a gyerekek nemcsak a mesekönyvből, tévéből ismerik az állatokat, az évszakok váltakozását. De ehhez szükséges a mindennapi egy-két óra, amit kint töltünk. Az aprómunkának hosszú távon meglesz az eredménye.

Ugyanez érvényes a lelkiekre is. Ha minden nap ragaszkodom a lelki napi-rendemhez, vagy legalább egy-egy pontjához, akkor bízhatom benne, hogy nem hátrafelé haladok, hanem minimum egy-helyben állok, de reméljük, haladok a nagyobb szeretet felé. Ha naponta Istenhez fordulok, kinyitom a szívemet, akkor a gonosznak egyre kevesebb tere van ben-

nem. Tilmann atya egyszer azt mondta, hogy abba a templomtoronyba, ahol minden nap harangoznak, nem költöznek be a baglyok.

Máskor megrettenek: mekkora feladatot bízott rám az Isten. Féltucat gyermeket tisztelességgel felnevelni! Elbátor-talanít az, ha a feladataim, a felelősségem nagyságát látom. Mint a kötéláncos, aki lenéz a mélybe. Nyugtalanít a mai gazdasági helyzet, Európa és hazánk gazdasági kilátásai, gyerekeink problémái egyesével és összességében, saját korlátaim, a házastársammal való együttműködés zökkenői... Aztán azt olvasom Kentenich atyától: „A szentség abban áll, hogy minden nap bátran újakezdünk.” Ebben meglelem a lelki nyugalمامat. Elegendő minden nappal egyenként megbirkózni, szeretettel elvégezni a munkát. Kentenich atya mondta azt is:

„Ha egy embert jellemzek és dicsérek, akkor figyeljék meg, hogy említem-e a

hűséget. Ha valami meg tud érinteni, akkor ez a hűség. Ez a legnagyobb dicséret, melyet mondhatok.”

Követ rakok köre – nekem ez a hűség jelszava. Hűségesnek lenni az aprómunkában, a kötelességteljesítésben, legyen az tanulás, gyerekpelenkázás, adminisztrálás az irodában, vagy favágás. Hűségesnek lenni akkor is, amikor bevehetetlen toronyként magasodik elém a feladat.

„Légy hűséges mindhalálig, és neked adom az élet koronáját.” (Jel. 2,10) Hát van ennél lelkesítőbb a világon?

Katedrális – papírból?

– Mami! Hittanórára templomot kell építeni!

– Hm. Szép feladat! És hová akarod építeni?

– Jaj, nem úgy kell! Makettet. Tudod, mindig a negyedikesek csinálják az iskolában a templom-kiállítását.

– Aha.

– Egy gótikus katedrálisra gondoltam.

Gótikus katedrálisra! Nem aprózta el! – gondoltam, és már kezdtem sajnálni magamat meg az egész családot, amint az őszi szünet értékes perceiben „kőcsipkét farag”. Gyorsan meg is próbáltam lealkudni a monumentális elképzelést

egy szerény kis román stílusú kápolnára, esetleg egy modern templomocskára. De nem, az én lányom nem adta alább, a rózsablakos, támpilléres, mozaik-padozatos katedrális már ott élt a gondolataiban.

Elkezdődött a munka: képeket kerestünk, megbeszéltük, kartont választottunk, színes ceruzát hegyeztünk, újra a könyveket bújtuk, csúcsíves ablakokat díszítettünk, kinyomtattunk szárnyas oltárt és padlómozaikot, pilléreket ragasztottunk, gyöngyből örökméceszt fűztünk, csipkéből áldoztatórácot ügyeskedtünk...

Ment a drága idő, a házimunka nem haladt, a beígért palacsintából csak tepsis krumpli lett...

De épült a katedrális. Nem is akármilyen. Türelemből, szeretetből, időből, odafigyelésből, belőle és belőlem.

Ugyanolyan aprólékosan, mint ahogy Szent Ferenc építette: kőre követ. Időt, energiát nem kímélve, lesve egymás gondolatait, és örülve minden újabb elkészült részletnek.

Szép nap volt. Különleges, ráérős, egymásnak adott.

Később derült ki, hogy a „pályamunkákhoz” fogalmazás is készül. (Az már teljesen önálló munka volt.)

„Az én templomom

Az én templomom egy nem túl nagy hegyen lenne, és egy nem túl nagy város közelében. Azért lenne hegyen, hogy mindenhol jól lehessen látni, imára hívó harangjait pedig távoli vidékeken is meghallhassák az emberek. És azért lenne a város szélén, hogy a bámeszködők elkerüljék.

A templom védőszentje »Biztonságot nyújtó szent Zsuzsanna«, mert az édesanyámat is így hívják, és én mindig biztonságban érzem magam mellette. Egy vidám, kedves atya lenne a plébános, és a Margit lenne a sekrestyés. A templomban Dani lenne a kántor, és a kórusban az egész család énekelne.

A templom mindig rendezett, tiszta lenne, és mindig lenne friss virág az oltáron. A templomnak színes üvegablakai és híres rózsablaka, kőcsipkái lennének.”

Azóta is hálás vagyok a Jóistennek, hogy megtanított katedrális építeni: kőre követ, kartonlapra kartonlapot, percperccel. És arra is megtanított, hogy mindennél többet ér egy egymásnak adott nap!

Kisgyerek kis gond...

Húsz éve, amikor a gyerekekkel a sétáink úgy zajlottak, hogy négyen öt felé futottak, azért a korszakért imádkoztam, amikor majd felnőttként önállóan gondolkodva dolgoznak a világ jobbá tételéért és természetesen a saját boldogulásukért, én pedig a karosszékből figyelhetem a boldogságukat.

Most, amikor már a négy „kisgyermek” önálló életét éli, eszembe jut anyáink mondása: „kisgyerek kis gond, nagy gyerek nagy gond”. Barátaink minden összejövetelünk alkalmával elmondják, hogy ajánljuk fel a Szűzanyának gyerekeinket és vélt problémáikat. Én azonban képtelen vagyok mindemmel elengedni azt a láthatatlan kantárt, amivel magamhoz láncolnám gyerekeimet, hogy soha semmilyen csalódás ne érje őket, mégis találják meg az útjukat.

Igen, a magamhoz láncolás a leghelyesebb kifejezés. Nem tudom, helyes úton jártam-e, de íme egyik gyermekem példája.

Legkisebb hercegkisasszonyunk ma már elmúlt húszéves. Elsős gimnazista volt, amikor kiderült, hogy az iskola és a különóra közötti időt ő egy „klub”-ban tölti, és ha pénze és kedve engedi, akár VBK-t is ihat (én is tájékozatlan voltam e téren – ez a vörösboros kóla, és sajnos van több ehhez hasonló rövidítés, amiknek a magyarázatától most elte-

kintenék). Természetesen másnap mint felbőszült anyatigris, ki akadályt nem ismer, meglátogattam a klubot, ahol átmenetileg elintéztem, hogy a gyerekek ne kapjanak alkoholt, de a feldúlt szülők se mehessenek le akadály nélkül. Pedig nem tettem mást, mint hogy hazaküldtem az ismerős gyerekeket, a pultosokat pedig megfenyegettem.

Éppen a szóban forgó lányunk volt az a gyermekünk, akivel együtt sírtunk a gimnáziumi ballagáson. Nem láttuk ugyanis előre, vajon mi lesz belőle, mert az egyetlen kiemelkedő talentumával, az énekhangjával nem volt hajlandó továbbtanulni.

Beiratkozott általános asszisztensnek, leginkább azért, mert a kedvese is abba az iskolába jelentkezett. Meg aztán ez a képzés volt kétéves, és úgy gondolta, ennyi idő pont elég ahhoz, hogy felkészüljön a magán-

ének felvételire. Megjegyzem, úgy jelentkezett erre a képzésre, hogy ha valaki azt merészelt mondani: „rosszul vagyok”, kis híján világgá futott. Nem érdekelt, hogy azért-e, mert lázas, fáradt vagy éppen az aktuális hányás-hasmenést sikerült benyalnia, ő minimum egy szint távolságot tartott a betegről. Ezek után nem csoda, ha mindennap azzal jött haza, hogy nem megy többet iskolába, mert ezt az embertelenséget nem tudja elviselni. Az első évet igazolatlan hi-

Az én egykoron rocker kocsmalátogató gyerekeim kezdi megtalálni az útját..

ányásokkal tarkítottan végigszenvedte azzal az elhatározással, hogy márpedig keres másik szakmát. A második évet is megkezdte, de az első hetek sikertelenségei után – mivel máshová nem vették föl –, jött a következő szülői próbatétel: azt mondta, hogy nem fog elmenni vizsgázni. Telt az idő. A sok imáról és észosztástól nem volt mentes egyetlen napunk sem. Két év tanulást nem lehet

pasztalatairól, hisz számára az élet csak most kopogtat az ajtón igazán. Hiába csinált végig mindent az előző tanulmányai során a sebészettől a hospice osztályig, amit egy ápoló elvégezhet, most mégis a gyerekek hozták ki belőle azt, amiért már hét éve imádkozunk. Nem mi várjuk el tőle, hanem ő akar többet tanulni, tenni, és a képességeit kamatoztatni.

Annál nagyobb boldogságot nem kívánok senkinek, mint amit én kaphattam. Az én egykoron rocker kocsmalátogató gyereke kezd megtalálni az útját. Helyén érzi magát a gyerekek között, és sokkal többet szeretne nyújtani nekik, mint amit eddig a bölcsődében tapasztalt. Óvodapedagógus szeretne lenni, aki éneket és a hitet egyaránt tanít. Egy olyan családi napköziről álmodik, ahol a pici bölcsis korú gyerekek is megkapják a teljes odafigyelést, sok és változatos elfoglaltságot. Ezek még álmok, de már álmodik, és nem tanácstalanul áll a végtelen előtt!

Boldog vagyok, hogy a láthatatlan láncot mindig húztam, vontam, rángattam, ugyanakkor még boldogabb vagyok, mert gyermekünk meghallotta az Úr szavát, a Szűzanya elvezette őt a helyes útra.

Ha még nem tapasztaltátok, akkor higgyetek az idősebbeknek: kisgyerek kis gond, nagy gyerek nagy gond!

a sutba dobni! – mondogattuk szorgalmasan. Na jó, elmegy az írásbeli vizsgára, de szóbelizni tutira nem fog. Ezek után a harmadik legjobb eredménnyel végzett! Ma csecsemő- és kisgyermekgondozónak tanul felsőfokú szakképzés keretében, és tervezi az óvodapedagógusi végzettség megszerzését.

Tegnap este nagyot beszélgettünk az élet dolgairól, az egész heti bölcsődei ta-

Családnapok egy fiatal szemével

Július közepére meg szeretnénk kérni, hogy legyél gyerekvagyó Óbudaváron! Ráérnél azon a héten? – szegezik nekem a kérdést októberben.

Egy fiatalnak a nyár a lazulásról, testi felfrissülésről, új élményekről, új emberekkel való megismerkedésről és a pihe-nésről szól. Ezt mind át lehet élni Siófokon a parton napozva és este buli közben, azonban Óbudaváron is, ahol ezenkívül lelkileg is sokat kaphatunk családoként, feleségként-férjként és gyerekvagyóként egyaránt. A gyerekek, családok szeretetéből,

a reggeli misékből, a többi fiatal megismeréséből, a beszélgetésekből, a délutáni balatonozás és röplabdázás alkalmával és a kis falu hangulatából. Legelőször félévesen voltam a schönstatti központjában, akkor még rám vigyáztak, most már én vigyázok másokra.

– Akkor Tiéd az az öt gyerek! Váladod?

– Persze, hányas szobában laknak? – így kezdődik egy gyerekvagyó átlagos hete Óbudaváron. Bemegyek a szobába, egyik gyerek futkározik a fogkefével a szájában, másik keresi a fél pár papucsát anyának kiabálva, két gyerek fekszik az ágyában mesekönyvvél a kezében, a legkisebb pedig a kiságyból kukucskál. A szülők kapkodva készülődnek az esti beszélgetésre. Üdvözölnek, amikor belépek

ismeretlenül, és elkezdenek sorolni pár „használati útmutatót” a gyerekekhez és az esti rítushoz.

– Új környezet, nem biztos, hogy el tudod őket altatni... – s elsorolják a gyerekek nevét. Mindenki kap „jóéjtpuszit”, és elköszönnek tőlünk. Az első pár percben még idegenek vagyunk egymásnak,

de hamar feloldódnak, kezdünk bizalmasan beszélgetni kicsi kis problémáikról, ami a nap folyamán történt velük:

– Hosszú volt az út Óbudavárra, és amikor ideértünk, elmentünk az erdőbe sétálni,

megláttunk egy szöcskét, de nem tudtuk megfogni...

És látványosan kezdik élvezni, hogy együtt vagyunk, megismertük egymást és beszélgethetünk. Ugyanebben az időben a szülők is átélhetik ezt az érzést a többi házaspárral kapcsolatban.

Óbudaváron mindent szabad, és semmit sem „kell”! Ez nagyon fontos pedagógiája Kentenich atyának. A családnapokon közelebb kerülhetünk egymáshoz és a Mennyei Atyához. Öröm látni olyan házaspárokat, akik tenni akarnak egymásért, a családjukért. Dolgoznak a házasságukon, szeretettel és teljes odaadással figyelnek gyermekeikre, s erőt adnak, hogy kisebb-nagyobb erőfeszítéssel LEHET jó házasságban élni (még a 21. században is)!!!

Legelőször félévesen voltam a schönstatti közösség központjában ... most már én vigyázok másokra.

Lelki életünk fejlődésének törvényei

Az élet szervesen növekszik. Ez azt is jelenti, hogy lassan növekszik. A természetben látjuk ezt világosan, ahol a változások egészen lassúak.

Akiknek van érzékük a neveléshez a gyakorlatban, azok tényleg csak a lassú növekedésben hisznek. Ugyanis minden, ami túl gyorsan növekszik, olyan, mint egy korai virág, ami gyorsan elhervad. Ezt láthatjuk a természetben. És ez érvényes a vallási formákra és (eszmény)képekre, valamint az erkölcsre is. Az igazán vallásos személyiség lassan növekszik.

Nem szabad úgy tennünk, mint Münchhausen báró, aki gyorsabban akarta növeszteni a füvet. Mit tett? Felfelé húzta, kihúzta, ami – láss csodát – egyáltalán nem nőtt tovább. És így van ez a fiatalok nevelésével is, ha nem hagyjuk őket lassan növekedni. Mai képzésünk hibája, hogy mindennel sietni kell; ám így kikapcsoljuk a lelket. Mert így csak a lábakat lehet összehangolni, hogy egyszerre lépjenek.

A lelkiélet ismerői tudják, hogy ha a lassú szerves fejlődést időnként egy-egy hirtelen és váratlan erős külső hatás éri, az nem más, mint az isteni, a kegyelem betörése a lélekbe. Még mielőtt felocsúdna, és az összefüggéseket megértené az ember, hirtelen egy felsőbb szinten találja magát új és ismeretlen törvényszerűségek és élmények között, mégis otthonosan.

Ha a lelkiéletünk szerves fejlődését a magunk (és gyermekeink) számára biztosítani akarjuk, mindig azt találjuk, hogy a szerves fejlődés a nevelésben is három lépcsőben történik:

Először is feltételezünk egy szerves teljességet a keresztény ember lelke mélyén (a keresztségben kapott természetfeletti életet), még ha ez csupán kicsi csíra is, ám élő szervezet. Ez a csíra valamiféle alapkapcsolat a szentháromságos Istenrel és a Szűzanyával. (És ez a csíra, alapkapcsolat csak lassan fejlődik.)

Másodszor: a szerves fejlődés szerves érést jelent. Szerves változást egy szerves teljességből egy másik szerves teljességbe. Ha a szervezet egyik része növekszik, akkor a többi is vele növekszik valamiféleképpen. Ha a fejlődés szerves, akkor nyilvánvaló, hogy hangsúlyeltolódásokon keresztül halad előre.

Vegyük észre és figyeljük meg ezt egyszer például az emberi testen.

Gyerekkorban az emberben van egy bizonyos harmónia. Ahogy jönnek a serdülés évei, megkezdődik a fejlődés, és egyszerre összevisszaság támad. Kísérjük figyelemmel ezt a lassú folyamatot. Ugye emlékeznek rá? A végtagok hirtelen megnyúlnak, az orr szemtelenül kisarjad. És a lábak! És a hang! Valami megkezdődik. De mi történik ilyenkor? A hangsúly a testi fejlődésre tolódik, elő-

ször az egyik, majd egy másik tag fejlődésére, extrém módon. Tart egy darabig, amíg a szervezet újra egyensúlyba kerül. Nem együtt nő minden egy időben. Eltart egy darabig, amíg a harmónia újra helyreáll.

Harmadszor: Az szerves fejlődés egy belülről kifelé való növekedés.

A máriás nevelés biztosítja a szerves fejlődést. Azt mondhatnánk: ha a Mária-tiszteletem növekszik, és szervesen növekszik, akkor szükségképpen ezzel együtt növekednie kell az Üdvözítő iránti és a szentháromságos Isten iránti szeretetemnek is. Ennek nem kell azonnal kézzelfoghatónak lennie, de utólag felismerhető. Ha nem ez a helyzet, akkor hiányzik valami: akkor a Szűzanya iránti szeretet nem szerves, hanem mechanikus.

Ezután a személyiség szervesen bővül, fejlődik. Ez egy lassú-lassú fejlődés.

Nem szabad mindent máról holnapra akarnunk! Tehát nem kell azonnal azt várunk, hogy Mária-szeretetünk elérje legmagasabb fokát, sem a Mária-tisztelet legnagyobb hatását és eredményességét.

Ez egy belülről kifelé való növekedés. Semmiképpen nem jelenti a tettek halmozását. Elsősorban a magatartásra kell odafigyelni, egy belülről fakadó (máriás) magatartásra kell törekedni. A szeretetet kell lánggra lobbantani, hogy az egész személyiség belülről kifelé növekedjen.

Nem szabad mindent máról holnapra akarnunk!

Pályázat – Földi mennyország

A Század Kiadó jóvoltából pályázatot hirdetünk. Írjatok arról, hogy az életpetek során mikor tapasztaltatok olyan boldogságot, hogy a „mennyországban” jártatok, mikor volt olyan élményetek, amiről a Szentírásban azt olvashatjuk, hogy „az Isten országa közöttetek van” (Mt.17,24). A nyeremény az első három felnőtt beküldőnek a *90 perc a mennyországban*, az első két gyermeknek pedig az *Igazából mennyország* című könyv frissen megjelent gyermek kiadása. Várjuk írásaitokat!

oasis@schoenstatt.hu

Három kérdés fiataloktól – három válasz a pápától

A XXV. ifjúsági világnap előkészületeként mintegy hetvenezer fiatal érkezett Olaszországból, főként Rómából és környékéről a Szentatyával való közös virrasztásra 2010. március 25-én este. XVI. Benedek a virrasztás során három római fiatal kérdéseire válaszolt.

Lehetséges-e valami szépet és nagyot kihozni az életünkből?

Először is az a fontos, hogy ne önmagunkért éljünk, ne pazaroljuk el az életet, hanem a maga gazdagságában és teljességében éljük meg. De hogyan? Ugyanezt kérdezte a gazdag ifjú is. Első pillantásra – mondta a Szentatyá – az Úr válasza nagyon száraznak tűnik, mert azt mondja, tartsuk meg a parancsokat, de ezeket összefoglalhatjuk ebben a gondolatban: szeressük Istent teljes szívünkből, és szeressük a felebarátot úgy, mint önmagunkat. Nos, ahhoz, hogy szeressük Istent, meg kell Őt ismernünk. Az első lépés tehát: igyekeznünk kell megismerni Istent. Ennek során rájövünk, hogy az életem nem véletlen, Isten öröktől fogva akarta, Isten szeret engem, és terve van velem.

A lényeg a szeretet. A parancsok pusztán a szeretet gyakorlati kifejtését tartalmazzák, a szeretet útjára irányítanak. Olyan alapvető értékekre figyelmeztetnek, mint a társadalom alapját jelentő család; az élet, amelyet Is-

ten ajándékként kell tisztelnünk; a férfi és a nő megszentelt kapcsolata, valamint a társadalmi rend és igazság. Ezek azok az alapértékek, amelyek megmutatják az igaz szeretet helyes útját. Istennek minden emberrel terve van, de mindenkinek igyekeznie is kell azt tenni, ami a szeretet lényege: hogy élete ajándék legyen mások számára.

Ez sok lemondással jár, de aki igaz és nagy dolgokért adja oda magát, igazi életre lel. Mindenki megtalálja a maga hivatását az önkéntes szolgálatban, imaközösségben, mozgalmakban, a plébánián vagy a szakmájában. Nem az a fontos, hogy valaki tudós-e vagy földműves: Isten számára mindenki fontos, és minden szép, ha teljes odaadással éljük, olyan szeretettel, amely valóban megváltja a világot.

(folytatjuk)

(A válaszokat a SIR olasz katolikus hírügynökség szerkesztett anyaga alapján közöljük. – Magyar Kurír)

Követ köre hajigálok (avagy egy elkényeztetett háziasszony nyafogásai)

Aldassék a neve annak, aki feltalálta a mosogatógépet, a mosógépet, a konyhai robotgépet, az interbankot, az e-mailt, az autót, és a sok-sok elektromos kütyüt, melyek a fáradságos munkákat, ügyintézéseket, utazásokat megkönnyítik, egyszerűbbé és gyorsabbá teszik. Logikus, hogy ezzel időt spórolunk meg, amit kikapcsolódásra, feltöltődésre fordíthatunk. Milyen jó nekünk, hisz nyugodtabbakká, derűsebbekké válhatunk, mint a régi korok emberei!

Így van ez? Vagy mégsem? Egy frászkarikát van így! Mit teszünk? Képzeltbeli vagy valóságosan létező határidőnaplónkba még több mindent bele tudunk préselni. Pörgünk ezerrel, mert mindezzel olyan gyorsan tudunk végezni. Van félórám? Akkor még ez is belefér, az is belefér. Persze általában nem fér bele az, amit elterveztem, több időbe kerül, mint gondoltam, megcsúszom, és rohannom kell.

Férjem gyakran mosolyog a szóhasználatomon: „beugrom valakihez”, „elszaladok a boltba”, „összedobok egy süteményt”. Ezek

a szavak jelzik a hozzáállásomat, hogy nem akarok sok időt szánni rájuk.

Ahogy ezt a cikket írom, az is sokat árul el mindennapjaimról. Holnap van a lapzárta, eddig semmi értelmes nem jutott eszembe. Időpontra rohanok, és félek, hogy a gondolat is elszalad, ahogy én is elszaladok itthonról... Remek ötletem támad, a diktafont behajítom a kistáskámba, egy piros lámpánál bekapcsolva az ölembe rakom, próbálok megfogalmazni kavargó gondolataimat, amit otthon majd leírok. Nagyszerű, valóban. De ennek ára van: nem tudok eléggé figyelni, rutinból vezetek, így nem az úti célomhoz vezető leggyorsabb úton megyek, hanem a szokásos,

leggyakrabban használt utat választom, így vesztek kb. öt percet. Sebaj, ennyit megér – gondoltam. Mondom tovább a szöveget, és figyelmetlenségből abban a sávban maradok, ami felvisz az Erzsébet hídra, így kénytelen vagyok átmenni Pestre. A kerülő tíz percet jelent. Zseniálisan modern ötletem eredménye pont negyedóra késés.

Kentenich atya nagyon találóan fogalmazza meg: „A mai ember problémája nem az, hogy túl sokat dolgozik: régebben az emberek gyakran többet és keményebben dolgoztak. Az a problémánk, hogy a munkaritmusunk lélektelen lett: míg régebben a munkának a hiányzó technikai eszközök miatt emberileg felfogható ritmusa volt, ma ugyanez sietség a köbön.”

Régen az asszonyok a patakban vagy a mosóban súrolták a ruhát, hajlongva, hideg vízben, folttisztító sprayk és csodaszerek nélkül. Nem irigylem őket. Viszont a hosszú munka közben, gondolom, zajlott a spontán asszonykör, az információáramlás, a lélekápolás, a szociális feladatok megbeszélése. Nem vagyok naiv, megmérgezhette ezt a légkört a csúf pletyka, a kibeszélés is, de a közösségekben biztosan volt egy-egy bölcs asszony, akinek véleményére adtak, aki nyugvópontra tudta hozni a feszült helyzeteket. Ma sokakat depresszió gyötör vagy pszichológushoz járnak, mert nincs idő, és nincs kivel megbeszélni a problémákat.

...míg régebben a munkának a hiányzó technikai eszközök miatt emberileg felfogható ritmusa volt, ma ugyanez sietség a köbön.

Gyerekkoromban a 2,5 kilométeres utat az iskolába naponta többször kellett megtennem, emlékszem, mennyit boszszankodtam, milyen sok idő ez, miért nem lakunk közelebb. Viszont volt időm magamban meghányani-vetni a dolgokat, történeteket, no meg jó sztorikat kitalálni, amivel meglágyíthatom szüleim szívét egy-egy ellenőrzőbe tévedt beírás megmagyarázásakor.

Nem is kell messzire visszamenni a múltba, elég, ha a házasságunk első év-tizedére gondolok vissza: a lassúbb házimunka alkalmat adott a gondolatok összerendezésére. A mosogatás dandárja sokszor estére maradt, egyikünk a habos vízben az edényeket súrolta, a másikunk

öblített és törölgött. Nem gondoltam én ezt akkor idilli állapotnak, de akkoriban ez rendszeres alkalom volt a férjemmel a kiadós beszélgetésekre. Nagyra nőtt gyerekeink mesélték, mennyire megnyugtató volt hallgatni a konyhából kiszűrődő halk neszeket és a han-

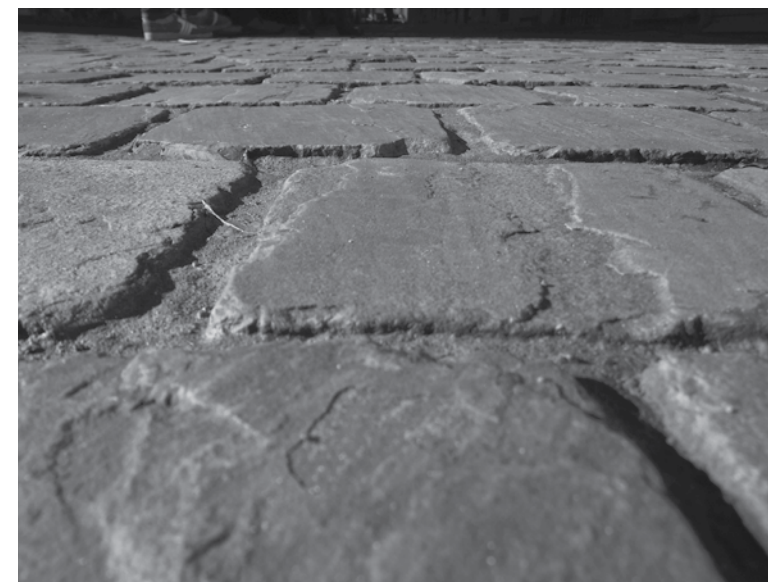
gunkat a fektetés után a gyerekszobájukban. A mese után erre aludtak el. Viszont a mosogatógépből való ki-, bepakolás nem igazán teremt a lélekápolásra lehetőséget.

A csekkek befizetése, levelek feladása a távoli postán kiadós gyaloglással járt. A sorbaállás nem tartozik a legszebb emlékeim közé, de a hetente legalább egyszer megtett út szép volt a gyerekekkel. Mikor egyszer egy anyuka panaszkodott, hogy borzasztó, hogy nem engedik

előre a sorban, látva hogy gyerekekkel van, egy idős néni ezt mondta: „Azokból a gyerekekből, akik nem tanulnak meg nyugodtan unatkozni, idiótta felnőttek lesznek.” Kicsit erős volt a megfogalmazás, de egyetértettem a mondanivaló lényegével. Sokszor eszembe jutott például, mikor a misén sajnálni kezdtem látványosan unatkozó csemetéinket.

Hosszan lehetne sorolni, hogyan változtatták meg a modern gépek az életritmusunkat. Nem teszem, mert már szinte hallom is a jogos felvetést: ne nyafogjak, nem muszáj használni ezeket a csodaszertényűket. Ki akadályoz meg abban, hogy teknőben mossak, hogy a postán fizessem be a csekkeket, hogy villával verjem a habot? Senki. Valójában csak én magam. Nem tudom nem használni őket, és ostobaságnak is tűnne kiiktatni ezeket. Nem ez a megoldás a túlhajszoltság megszüntetésére. Magamban kell a megoldást keresnem.

Mikor a lelkiismeret-furdalás gyötör egy-egy elszúrtnak vélt napom miatt, és mélyen magamba nézek, többnyire nem az a baj, hogy rossz vagy felesleges dolgot végeztem, hanem hogy nem tartottam be a fontossági sorrendet. Mi sürgős, mi fontos? Fontos lenne napon-ta tornázni, mozogni, különösen azért, mert a sok számítógépes munka miatt fájt a hátam, a derekam. A hosszú időn át bent és egyedül végzett munka szorongóbbá, borúlátóbbá, befelé fordulóbbá tesz, fontos lenne több időt tölteni a

természetben és az emberek között. Elvégeztem egy vakon gépíró tanfolyamot, hogy a tudás ne vesszen el, fontos lenne naponta gyakorolni az ott tanultakat. De mivel az írás egy jó ideig sokkal lassabban megy így, a munkáimat nem így írom meg. És még sorolhatnám, mi lenne fontos, de ezek rendszeresen elhalasztódnak, mert a sürgős teendők félresöprik őket. Sokszor beleesem abba a hibába, hogy úgy végzem a munkákat, ahogy jönnek. Gondolkodás nélkül. Írnak – válaszolok. Hívnak – megyek. Kérnek – megteszem. Mert fontos, amit kérnek. Mert jó dologról van szó. És túl akarok lenni rajtuk. Közben borul a nap, ideges leszek, kapkodok, és éjjel arra riadok fel, hogy elfelejtettem valami igazán fontosat, amit csak aznap tehettem volna meg. A lehetőség végérvényesen elúszott, és bár bocsánatot kérhetek, de a mulasztást sokszor nem lehet meg nem történtté tenni.

Növekedni és boldoggá válni

Női lelki nap Budaörsön, november 18-án

Kihagyhatatlan, hogy megálljak és átgondoljam, mik az aznapi prioritások: ügyintézés, levelek megválaszolása, a házimunka, a tanulás, a közösségért végzett munka vagy Uram bocsá', a pihenés, vagy ezek mindegyikéből egy-egy szelet. Csak azt kell megtalálnom, közülük melyek az elsődlegesek, a halaszthatatlanok. Hatalmas önfegyelmet igényel aztán ezt a fontosságai sorrendet betartani.

Nemrégiben a közelben egy kőműves kerítést rakott. A kutyát sétáltattam, mely lelkes farkcsóválással éppen egy másik hasonszőrű négylábúval barátkozott. Hagytam őket, és a hirtelen adódó nyugalomban néztem a mestert. A köveket egyenként megfogta, nézegette, forgatta, jól illeszkednek-e a többihez. Gyakran visszarakta, másikat keresett, azt forgatta. Erős kerítést épített. Ezzel szemben, ha a magam életét nézem, gyakran követ köre hajigálok. Aztán egy rosszul odadobott darab egész kőomlást eredményez. Ilyenkor döbbenek rá arra, amit mindig érzek is: hogy mesterien, időt szánva rá kell a kőkerítést építenem. Ilyenkor tudatosan lelassulok, többet időzöm a háziszentélyben, kevesebbet tervezek, több nemet mondok, az igeneimet gondosan betartom.

Tudatosan időt teremtek, megállok. Mint az autónak, nekem is kell tankolnom, különben az út szélén lefullad, pont ott, ahol nem kéne. Hogy megőrizsem a nyugalمامat, hogy kiegyensúlyozottá váljak, meg kell találnom, fel kell fedeznem a napomban a tankolás perceit is. Nem csak egyedül, hanem férjemmel és a gyerekeimmel is. ... Aztán elkap a gépszíj, és újra bepörgök... Szent Pállal

kérdezem magamtól: „Azt sem tudom, mit teszek, hiszen nem azt teszem, amit szeretnék, hanem amit gyűlölök. ... Én nyomorult! Ki vált meg e halálra szánt testtől?” (Róm 7,15; 24)

A Jóisten a házastársamat adta, hogy kirángasson ebből az állapotból. Bár-hogy is pörgünk, tudjuk, hogy a kapcsolatunk fontos mindkettőnknek. Ha egy ideje nem tudunk beszélgetni, elvonási tüneteink vannak: ingerültebbekké, zsörtölődőbbekké válunk. Ezek a tünetek intenek: kúrára van szükség. Gyógyszer lehet egy mozijegy, egy közös séta, egy jó cikk elolvasása kettesben, vagy egy korai ágyba bújás, kiadós alvás.

Apropó: alvás. Este fél tizenkettő van. Ideje nyugovóra térni. Eszembe jut egy geometriai hasonlat: a házasságunk ellipszishez hasonlít. Talán az iskolából emlékszünk rá, hogy ennek a görbéjét két ponthoz rögzített, feszes zsinór segítségével rajzoljuk. Akkor működik jól a kapcsolatunk, ha nem mi vagyunk az íven rohangáló pontok, amiket különféle erők mozgatnak, hanem az Istenünk által megszerkesztett főtengelyen mi vagyunk a két gyújtópont, ami a mozgást meghatározza. Csak így tudunk meleget, szeretetet sugározni: ez életünkben a legfőbb prioritás.

Izgatott zsongás töltötte be vasárnap délután a Mindszenty József iskola auláját. Érkeznek az ismerős és – hála Istennek – új és fiatal arcok. Többnyire csoportok jönnek, ki-ki hívja barátait, ismerőseit, hisz olyan jó volt tavaly is! Olyan lelki feltöltődést adott! Örülünk egymásnak most is, jó újra találkozunk.

Már tizenkettedik alkalommal kápráztat el minket egyéniségével és mély lelki mondanivalójával Gertraud Evanzin schönstatti Mária-nővér az évente egyszer aktuális női lelki napon. Ha nem ismernénk jól mosolygós egyéniségét, ki sem találnánk, ki a sok hölgy közül a NŐVÉR. Ruházata elegáns, modern, ám arca és egész lény sugárzik.

„Egy Isten-arc van eltemetve bennem...” (Egy korábbi alkalom címe) – öröm a közelében lenni.

Kicsivel három óra után megtelik minden szék, mintegy 55–60 várakozó szempár néz a NŐVÉRRE. Végesné Mészáros Márti gondoskodik tolmácsolásával arról, hogy mindent jól értsünk.

Életünk egyes szakaszai a napszakokhoz hasonlítanak...

Reggelünk 25–35 éves korunkig tart, s ezen az időszakon sok múlik, mint ahogy reggeli hangulatunk gyakran egész napunkat meghatározza. Ez a növekedés, s az első fontos döntések meghozatalának ideje.

A délelőtt (28–45 év) a legmunkásabb, legdolgosabb időszak a napunkban, s az életünkben is. Belekerülünk az élet sűrűjébe. Nem tudom, honnan tud-

ja a nővér, hogy nehéz megállni serdülő gyermekünk szobájának kitarakítását. De ebben is fejlődhetünk. Ha egyszer sikerül, akkor már csak folytatni kell.

Dél...(42–58 év)...A Nap delelőre ér, s onnan már hanyatlik...Csúcson érezzük magunkat, de megjelennek az öregedés jelei is: élelenné válnak a betűk, könnyebben elfáradunk.

Délutánunk(55–72 év) már a gyümölcsérés és betakarítás ideje, még ha nem is mindig így éljük meg. 55 és 65 közötti nők egybehangzóan életük közepén érezték magukat. Mennyi is 2x55, vagy 2x65? Szép kor!

Engem az este (70 éves kor felett) egyik mondata érintett legmélyebben.

„Megöregedni olyan, mint felmászni egy hegyre. Minél magasabbra jut az ember, annál inkább fogy az ereje, de annál távolabbra is lát” – mondja Ingmar Bergman. Idős korban is lehet még mindig feljebb jutni, lehet, hogy testünk gyengül, de lelkileg és szellemileg még mindig fejlődhetünk...

Lelkünk húrjait lágyan pengette a záró meditáció gondolatsora.

Azóta is úgy érezzük, hogy nagyon szép délutánt töltöttünk együtt. Sokat gazdagodtunk.

Köszönjük, Gertraud nővér!

Aki nem tudott eljutni a női napra, annak is ajánlom a

NÖVEKEDÉS és BOLDOGGÁ VÁLÁS című füzetet, melyet Palásthy Imrénél lehet megrendelni: „Palásthy család” <info@palasthybt.hu>

Küzdelemben nemesedő szeretet

Nevelni és nevelődni – ez teljes élet-program egy jó szülő számára.

A szüleim az én igazi hőseim és példaképeim, akik önmagukat ajándékozzák el. Nagyon szeretem őket, és hálát adok a Jóistennek értük. Boldog vagyok, hogy még élnek, és tanulhatok tőlük. Nemrég a mamámat kérdeztem az életükről, hitükről, küzdelmeikről. Remélem, hogy a példájuk másoknak is erőt és biztatást fog adni!

Mama! Kicsi korod óta sok nehézséggel kellett megbirkóznod, és ma sem könnyű az életed.

Mi adott régen erőt neked?

A második világháború kitörésekor születtem. Az anyukám egyedül nevelt fel bennünket a húgommal, mivel az apukám elhagyott minket. A háború

után semmink sem maradt, csak egy szobát kaptunk. Az az időszak összefogásra, kemény munkára, hitre és túlélésre tanította az embereket. Kicsikoromtól fogva sok feladatom volt: sorban álltam kenyérért, szénért, majd hazavittem, befűtöttem, takarítottam, segítettem a húgomnak a tanulásban. Mindez teljesen természetes volt, és szívesen tettem, hiszen az anyukánknak így is nagyon nehéz volt mindennel megbirkóznia. Három helyen dolgozott – sőt még éjszakánként is, mert csak így tudott bennünket eltartani. Tőle sok elismerést kaptam: nagyon büszke volt rám, és ez jólesett. Mindig fontos volt számomra a küzdés, a kitartás, a becsület és a szorgalom. Zavart, ha nem én voltam a legjobb valamiben, vagy ha nem volt tökéletes az, amit csináltam. Ezért mindig keményen küzdöttem: az iskolákban kitűnően tanultam, és mellette dolgoztam, amennyit lehetett. Elég szívós alkat vagyok, és az a komoly betegség, amit egy évig kellett kiállnom, talán szintén megedzett. Nehéz volt feldolgoznom, hogy a barátnőimnek volt apukájuk, nekem meg nem. Csalódott voltam, és kisebrendűnek éreztem magamat velük szemben. Az önbecsülésem és a többiek közötti helyzetállás miatt is magasra helyeztem a mércét a magam számára. Talán így akartam – teljes erőmet

beleadva – ellensúlyozni azt, hogy csonka családban nőttem fel. Kiskamaszként próbáltam a papámmal felvenni a kapcsolatot, de ő nem volt nyitott erre. Fájt, hogy semmit sem jelentünk neki, mégis nagyon láttam őt. Anyukám kilencéves volt, amikor elvesztette az édesapját, és tizennyolc évesen teljes árvaságra jutott. Mégis, bennünket szeretettel, odaadással, felelősséggel és nagy áldozatok árán nevelt fel. Tőle nagyon sokat tanultam, és bár kamaszként sokszor lázadoztam ellene (sőt, még felnőttként is egy kicsit), később mégis nagyon szép kapcsolat alakult ki közöttünk akkor, amikor már idős lett. Nagyon jólelkű, áldozatkész és mélyen hívó asszony volt, aki megtanított rá, hogy irgalmas és elfogadó legyek. Példát adott a tiszta, örömteli és megelégedett életre.

Mikor ismerkedtetek meg a papával? Mit hozott ő az életedbe?

Tizenhét éves voltam. Délutánonként kajakozni jártam a Dunára, ami nagyon boldoggá tett. Jó érzés volt keményen evezni és közben szabadnak lenni, érezni a nap erejét, a víz illatát. Azon a nyáron is dolgoztam, de néha elmentem a strandra úszni. A papáddal ott ismerkedtünk meg. Vérzett a lábam, ő a segítségemre sietett, aztán hazakísért. Visszagondolva arra a napra, hálás vagyok a Gondviselő Istennek, hogy hozzá vezetett. Tetszett az atléta alkata, imponált a nagy tudása, a felelős magatartása, és felnéztem rá. Kemény volt önmagához; odaadó velem szemben; becsületos, precíz és lelkiismer-

retes a munkájában. Igazi férfi volt. A három évnyi katonaidőt már letöltötte akkorra. Dolgozott, és eltartotta a szüleit is. A barátait is megismertem, akikkel a mai napig tartják a kapcsolatot. Háborús gyerekek voltak mind, akik nagyon erős szálakkal kötődtek egymáshoz, és akik a testüket, lelküket, szellemüket magas szinten művelték, mindamelllett az emberségük és erőfeszítésük is példaadó volt. Anyukám – a saját rossz tapasztalatai és emlékei miatt – eleinte nehezen fogadta el, hogy egy férfi lépett az életünkbe. Hamarosan mégis megváltozott a véleménye, és a papáddal igazi anya-fia viszony alakult ki közöttük.

Tetszett az atléta alkata, imponált a nagy tudása, a felelős magatartása, és felnéztem rá.

Egész életükön át őszinte szeretetet és nagybecsülést éreztek egymás iránt. Öt évig udvarolt a papád, majd feleségül vett. Eleinte még nem lakhattunk együtt, mert nem volt közös otthonunk. Amikor te három hónapos lettél, a nagypapád meghalt, és én csak azután költöztem hozzájuk. A papa családja a második családom lett. A nagymamája még élt, és ő pótolta a nagyszüleimet. Bölcs, kemény, határozott, de nagyszívű asszony volt, akire az egész család hallgatott. Az anyukámon kívül ő segített nekem legtöbbet abban, hogy jó feleségé és anyává érhessek.

Milyen próbatételeket hozott a házasság és a gyereknevelés?

Eleinte nehéz volt megbirkóznom az egyszerű körülményekkel, de hamarosan beleszóktam, és elfogadtam. A papád kora reggeltől késő estig dolgozott,

és szinte alig volt velünk. Tudtam, hogy mellettem áll, és értünk tesz mindent, mégis jó lett volna többet együtt lenni vele. Esténként fáradtan találkoztunk, és én elmeséltem mindazt, amiből ő aznap kimaradt. Hérvégéken többet voltunk együtt: kirándultunk vagy nálunk jött össze a nagycsalád. A hétköznapok apró gondjait, örömeit, feladatait azonban mégis egyedül kellett átélnem, megharcolnom. Fizikailag is kimerítő volt az életem, és lelkileg is éretlenebb voltam akkor. Néha sírtam is. Te és a testvéreid adtatok újra és újra lendületet, kitartást a próbatételekhez. Egy anyának, aki felelős a kicsi gyermekeiért, ki kell tartania, újra fel kell állnia, hiszen azok őrá vannak bízva. A nevelésben is sok nehéz

minden. Közben nagyon beteg lettem, de hála Istennek, rendbejöttem. Arra gondoltam, hogy nem véletlenül történik mindez. Abban is biztos voltam, hogy ki van jelölve a helyem, ahol szükség van rám azoknak, akiket a Jóisten rám bízott. Muszáj újra felkelnem, gondoskodnom, mosolyognom, szeretnem, még ha teljesen elcsigázott vagyok is. A Gondviselő Isten és a hitem átsegített mindezen. Volt, amit egyedül hordoztam, és volt, amit meg tudtam osztani a papáddal, vagy más családtaggal. Reméltem és bíztam benne, hogy majd jóra fordulnak a dolgok. Legtöbbször így is történt, de van olyan is, ami máig sem oldódott meg, és ott ma is hordozzuk a keresztet. Ez újra és újra önvizsgálatra indít: „Mit rontottam vagy mulasztottam el?” Talán már nem is bízom benne, hogy egyszer ez is megoldódik? Ilyenkor ti biztattok és bátorítotok, amiért hálás vagyok nektek.

Azt alapszabálynak tekintettük mindig, hogy a bajokról másoknak nem beszélünk, a család belül próbáljuk a konfliktusokat megoldani, és kifelé teljes védelem alatt áll. A papáddal, a sok különbözőségünk ellenére a lényeges és igazán fontos dolgokban egyformán gondolkodtunk, és hagytuk magunkat nevelni és

kiegészíteni a másik által. Ha veszekedtünk is, sose múlt el a nap a haragunk felett: este mindig kibékülve aludtunk el. Vannak hiányosságaink, rossz tulajdonságaink, vétkeink és mulasztásaink,

és fájó helyzetet, időszakot éltünk át. Voltak köztük családi és iskolai gondok, majd később egy nagy megpróbáltatás is következett. Úgy éreztem, hogy kiszűrik a talaj a lábam alól, kilátástalan

de a szeretet és a gondoskodás vezetett mindig bennünket.

A mostani életetekkel is neveltek és segítetek minket és másokat is. Mi segít minden nap újrakezdeni és felvenni a kereszteteket? Mi ad ma erőt, hogy ne fáradjatok bele?

Ha az ember kiskorától kezdve edzésben van, akkor jobban viseli a munkát, a fáradságot, az erőfeszítéseket és a kudarcokat. Megtanultunk együtt örülni, küzdeni és szenvedni. Hálát adunk a közösen megélt évtizedekért, a gyermekeinkért, unokáinkért, családjainkért és barátainkért. Úgy érezzük, hogy felelősek vagyunk értük, és ameddig az egészségünk engedi, dolgozni szeretnénk, és segíteni nekik. Nem akarunk másokra szorulni, és örülünk, hogy van még erőnk. Sorban betegszenek meg és hagynak itt bennünket a családtagjaink, barátaink. Mindez számadásra hív bennünket is. Nekünk is mindennapi küzdelem a testünk hanyatlásával és a fájdalommal való megbirkózás. De van két kedvenc mondatunk: „Fejben dől el minden” és „Soha nem adom fel!” Sok magányos, beteg, csüggedt és reményvesztett ember van körülöttünk, akiknek segítséget jelent, hogy naponta erőt és lelket öntünk beléjük. Ez sok időnköt és energiánkat vesz el, de mégis mindennap újra kapunk ehhez erőt a Jóistentől. A hitünket ez is érleli, mélyíti napról napra. A feladataink, munkánk ritmusa ma is megvan, meg is tartanak bennünket, és értelmet is adnak a mindennapjainknak. Nem hagyjuk el magunkat, hanem harcolunk. Küzdünk a magunk körül való forgás ellen, a kicsinyhitűség ellen, a reményvesztettség

ellen. Küzdünk egymásért és másokért. Ha megbántanak, hamar megbocsátunk, és nem ápolgatjuk a régi sérelmeiket. (A harag és az elégedetlenség rengeteg energiát vesz el.) Örülünk minden kegyelemnek, ajándéknak, a legapróbb dolgoknak is: hogy új napra ébredünk reggel, hogy láthatjuk a sok szépet, ami körülvesz, a családjainkat, a napsütést, az esőt, a szép arcokat. Boldoggá tesz, ha sikerül megvigasztalni a szomorkodókat, ha kibékülnek, akik eddig haragot tartottak, ha meggyógyul valaki, aki sokat szenvedett, vagy ha az Isten arcát fedezzük fel valakiben. Örülünk egy sétának, kirándulásnak, az állatoknak, a virágoknak, a szép házaknak, jó könyveknek, filmeknek, az új ismereteknek, és nagyon sokat olvasunk. Próbálunk akkor is mosolyogni, vidámak lenni, másokra figyelni és velük törődni, ha már magunknak is fogytán az erőnk. Bízunk nemzetünk újjászületésében, a fiatalokban. Imáinkban kérjük a Jóistent, hogy legyen mindnyájunkkal. A keresztjeinkre pedig szükségünk van. Felajánljuk azokért, akiknek szüksége van a mi áldozatainkra.

Reméljük, hogy jól tudjuk majd felhasználni azt az időt, amit még ajándékba kapunk.

Köszönöm a beszélgetést, a példátokat, és Isten áldását kérem Rátok!

„Jósággyűjtés” – önnevelés – utunk az örök élet felé

Most, hogy közeledik az advent, többször eszünkbe jut, hogy életünknek, minden mozdulatunknak célja van. Gyerekeinkben is szeretnénk elültetni e törekvés magját. Az első, amit tehetünk, hogy eléjük éljük ezt az alapmagatartást. Nevelt nevelőként, hiszen minden saját magunk nevelésével kezdődik. Ahogy Kentenich atya kilencedében olvashatjuk: „a világ megváltoztatása lehetséges, ha végre rászánjuk már magunkat arra, hogy saját magunkon változtassunk”. S ez a legnehezebb feladat.

Advent elején a szülők kezdeményezik a „jósággyűjtést”. A kiemelt egyházi időszakban még jobban igyekszünk, hogy az örök életre méltóak lehessünk. Hogyan „gyűjtjük a jóságokat” úgy, hogy az valóban előre vivő legyen, ne a büszkeségünket növelje?

Ennek egyik kulcsa, amit Kentenich atya hangsúlyoz, a kötődés. A kisgyermek örömmel tesz jót valaki kedvéért (testvérét, szülőért). Később, kisiskoláskorban a természetfölöttiért is (Jézusért, kedves szentjéért), de ekkor se hagyjuk el a természetet. Ne legyünk teljesítményközpontúak: hogy akkor jár nekünk valami, ha jót tettünk. Megteszem neki csak úgy, mert szeretem (hogy a személyes odaadottságomat megmutassam neki). Itt kezd a személyes istenkép kialakulni.

Az önnevelés magasiskoláját járja az a gyermek, aki beszél anyu (nagymama,

apa, tanár stb.) kedvéért, ha különben szófukar, vagy zongorázik neki, pedig nehezebb esik a gyakorlás. Már önnevelés, amikor valakiért áldozatot hoz, valamilyen személyes céllal vállalja ezt.

Mi – annak idején – úgy gyűjtöttük a jóságokat, hogy édesanyám jött a kis cserepekkal, amiben föld volt, s este az ágyunk szélére ülve helyeztük el a búzaszemeket, melyeket megszolgáltunk. Volt kötődésem az édesanyámhoz, s ugyanígy a kis Jézushoz, akinek kedvéért valami jót tettem. Erre a mintára működik a lisztgyűjtés is, melyből kalács lesz, vagy a Kisdednek kibélelt bölcso, melybe a szalmaszálakat gyűjtjük, az iránta való személyes szeretetből fakadóan.

Hogyan tudják gyermekeink az adventi jósággyűjtést beépíteni az önnevelésbe?

A kezdeti külső kezdeményezésekből, ötletekből formálódik a belső, saját döntés, az önálló tett. Szabad rosszul dönteni (télen rövid ujjúban iskolába menni, nem megírni egy házi feladatot). A kudarcok, melyek saját döntésből születtek, a legjobb nevelők. Ez a lelki életre is igaz. Nem kell előírunk, hogy mikor gyónjanak gyermekeink. Ne felszólításból fakadjon, hanem belülről, hogy neki most jött el a bűnbánat ideje. Fontos tehát, hogy a „jósággyűjtés” is idővel önálló döntéssé váljon.

Gyermekeink életében vannak rövid távú célok (iskolába kell menni, leckét írni, napi kötelességeik), középtávú cé-

lok (majd édesanya leszek, majd továbbtanulok), de a hosszú távú cél, hogy az istenképmás megszülessen, kitejesedjen bennünk, ez a lényeg. Például a mosogatás. Mi ennek a jelentősége az örökévalóságához képest? Az a hozzáállás, ahogyan azt Kis Szent Teréz megélte: „Neked mosogatok!”

Jó érzés lehet egy kamasznak is, hogy saját lelkiismerete indítására tesz valamit, nem azért, mert mondták. Azzal a belső szabadsággal, hogy „Neked teszem Istenem”. Ez a belső döntési folyamat ne csak a vallásos életre vonatkozzon természetesen, hanem a hétköznapi döntéseket is hassa át. Kamaszkorban érdemesebb elhagynunk a korábban jól bevált módszereket. Szerencsésebb, ha maga érzékeli az adventi koszorúból, a mézeskalácsillatból, hogy igen, itt az ideje, hogy maga tegye meg lépéseit a karácsonyi lelki előkészület felé. Más az, ha családon kívülről érkezik elvárás, például az egyházi iskolából, a regnum-, vagy cserkészvezetőtől kap táblázatot, mely követelményt állít.

Néri Szent Fülöpről tudjuk, hogy egyszer egy fiatal barátja sikeres tanulmányairól beszélt neki. Fülöp akkor így szólt hozzá: „Szerencsés ember! Most tanulsz, pár év múlva doktor leszel, és elkezdesz pénzt keresni. Ügyvéd leszel és prelátus, és sok egyéb tisztséged is lesz. Boldog leszel, és már nem is fogsz mást kívánni.” A diák már azt hitte, hogy Fülöp komolyan beszél. De akkor magához vonta, és ezt suttogta fülébe: „És aztán?” Ez a súlyos kérdés új irányt adott az ifjú jó barát életének.

Fontos a külső közösség, hogy megtartsa a hitben, segítse, ráébressze a fia-

talt akkor, amikor már nem mi vagyunk a referencia. Don Bosco eszméje az volt, hogy helyezzük az Úristen erőterébe a gyereket. „Isten lát Téged.” És örül neked. Lát. Vajon mit szólna ehhez? Örülne a nyelvvizsgádnak is, de ezzel még nem érted el a Kánaánt. Szentéletű emberek a hétköznapi eseményekbe is bele tudják szólni a kérdést: „ÉS AZTÁN?” A mi gondolatvilágunkban is fölmerülhet, hogy mit szólna pl. a házvételünkhöz, a túlterheltségemhez. Ez az élet művésze. Hogy tudjuk ezt a hétköznapi rohanásában megvalósítani?

Kicsit jobban teszünk mindent, mint ahogy feltétlenül szükséges. Nem akkor, amikor látják, észreveszik! Az önnevelés területe ott a legintenzívebb, ahol „nem kell, csak lehet”. Jól esik, hogy kézben tartom magamat. (Ha mi neveljük magunkat, akkor ezt gyermekeink látják, még akkor is, ha nem tesszük kiraktaba.) Mindig legyen valami, amiről lemondok. Apró lépéseken múlik, hogy akkor, amikor nem kötelező, egy kicsit mégis jobban végzem. Mellette fontos, hogy fogjuk az irgalmas Isten kezét. Mert bizony sokszor nem sikerül. De megint megpróbáltam, holnap is megpróbálok. Mert ahogyan Kentenich atyától tanultuk, nem a tökéletesség a vonzó a gyermekeinknek sem, hanem a tökéletességre való törekvésünk.

(Az ÉLETRE NÖVELŐ
2012. november 14-i műsorának
szerkesztett és rövidített változata)

Tilmann Atya Aranymiséje

Óbudavár, 2012. június 24.

Kedves Tilmann atya! Magyar Schönstatt Családjának minden tagja nevében hálás szeretettel köszöntjük a mi Schönstatt központunkban, Óbudaváron! Hálát adunk Istennek Tilmann atyáért, az elmúlt ötven évért, hálát azért, hogy most is együtt lehetünk itt. Jövőre lesz harminc éve, hogy Tilmann atya a Schönstatti Atyák közösségéből eljött a magyar családokhoz 1983. március 2-án. Schönstatt alapítójának, J. Kentenich atyának a tanítványaként jött közénk, és elhozta Kentenich atya profétikus meglátásait, válaszait korunk kérdéseire.

Mindannyian Schönstatt légkörében élünk, és ebben a lelkiségben, Kentenich atya légkörében, az Isteni erőterben – ahol nincs térerő, csak erőter – élni jó!

Hálát adunk Istennek, hogy Tilmann atyát Magyarországra vezette, és nekünk ajándékozta. Egyszer azt mondta magáról, hogy a múzeumoknál, a művészi alkotásoknál jobban érdekli az emberek személyisége. Gyönyörködik a különféle egyéniségekben, lelkekben. Isten képmásait figyel, keresi. Tilmann atya finom érzékelésével, odafigyelésével éber jelen van, szemlél és befogad. Ha ránk tekint, érezzük Isten szeretetét. Pillantása mindig növesztett minket, és növekedésünket akkor is észrevette, ha mi egyáltalán nem.

Tilmann atya nagy ajándékozó: közzénk hozta Kentenich atyát. Megajándékozott bennünket egymással: azt mondja, hogy a társunkat Istentől kaptuk, és

a házastársunk mögött felfedezhetjük a Jóistent – és nagyok látjuk egymást. Felemelte a női és az apai hivatást. Gyakorlati kérdéseivel és házi feladataival segített újra egymásra találni.

Tilmann atya hősugárzó: Isten irgalmát és szeretetét sugározza közénk. Tőle kaptuk a háziszentélyeinket, amelyekből a hit lángja terjedhet. Ő erősít mindannyiunkat azzal az örömhírrrel, hogy Isten jó és irgalmas, és szeret minket. Nem annak ellenére, hogy kicsik és gyengék vagyunk, hogy oly sokszor megéljük a tökéletlenségünket, hanem éppen azért. Mindannyian „Isten eszközei vagyunk, rajtunk keresztül mutatja ki szeretetét a másik ember számára”, és azt is mondhatjuk: „Reménytelen eset vagyok, de csodákra képes.”

Az első találkozásunkkor, még lánykoromban, 1985. december 8-án azonnal megérintett Tilmann atya puritán-sága, szavainak világos egyszerűsége. Semmi felesleges. Majd 1986–87-ben beszélt nekünk, fiataloknak, még a házasság előtt. Mélyen megragadott, hogy a házasságban is Isten közelében lehet élni, az ő eszközévé lehet válni. Hogy a szeretet fájhat, és a szeretetkapcsolatban dolgozunk. Majd következtek az óbudavári nyarak, 1987-ben még egyedül, hátizsákkal, 1988-ban már Zolival együtt vigyáztunk a Ther ikrekre, Csányi Marcira, Annára, a Csermák és Endrédi gyerekekre. Gyónások, beszélgetések. Pár év múlva pedig már családnapokon hallhattuk Tilmann atyát. Ta-

nított együtt imádkozni. Meg arra, hogy mindig lássuk a másik mögött Istent. Lássam, hogy Isten örül a társamnak, kiegészíti velem az én hiányosságaimat.

Tilmann atya segített bekapcsolódni Jézus és Mária gyöngéd szeretet-áramlásába. Beszédeiből jóság, bizalom, biztatás, szabadság sugárzott. Konkrét, életből vett példái azóta is fontosak. Érezhető mindig, hogy meg is éli, amit mond, a szíve bőségéből beszél. Nem csak Kentenich atya hűségese és kiváló tanítványa, hanem a Szentlélek és a Szűzanya karizmatikus eszköze, aki azt és akkor mondja, amire és amikor szükségünk van.

Talán a legfontosabb, amit magáról mond: „Nagyon fontos nekem a Szűzanya.” Tilmann atya behozta az életünkbe Máriát, aki Anyánk és Királynőnk lett. Sokat beszél a Szűzanyáról, mert állandó és bensőséges kapcsolatban van Vele. A Szűzanya megajándékozta őt – és általa minket is – a Jézussal való mély, bensőséges kapcsolattal. Megéljük házaspárként, hogy Jézus köztünk él. Leülünk és elidőzünk Jézussal, aki itt van velünk. Közel vagyunk Istenhez a szívünkben és a házasságunkban.

A szeretetről azt is mondja Tilmann atya, hogy az egy folyamat, egy áramlás, amelyet érezni lehet – a szeretet áramlása Jézus és Mária között és miközttünk is. Nem lehet megérteni Máriát anélkül, hogy ne ezen az áramláson keresztül közelítenénk Hozzá és válnánk Jézuséivá. Azzal is erősít és biztat bennünket, hogy „barátaim, a házasság munka”, és a házasság nevű munka fontos része a pihenés, mert „aki fáradt, kimerült, az nem tud szeretni”.

Arra tanított, hogy aranyások legyünk, mindig a jót keressük a másikban, ne sokat foglalkozzunk a bajainkkal. Arra tanított, hogy tudatosan a jóra irányítsuk a figyelmünket, és adjunk hálát a legapróbb jóért is. Ez oldottá tesz, örömet és erőt ad. Nem feledtet el a nehézséget, de kis pihenést ad a feszültségben.

Az egyik legfontosabb üzenet, amit Tilmann atya közvetít felénk, és ami-

vel bátorít, hogy Isten szól hozzánk a kor jelei által. Jézus a szívünkben él, és Általa a Mennyei Atyával kapcsolatban élünk. Meglátjuk és érezzük az életünk eseményei mögöttük a Jóistent, és hagyjuk, hogy Ő megajándékozzon jóságával, szeretetével, kegyelmével. Naponta megtapasztaljuk az események mögött, az élményeink mögött, a házastársunk mögött, a munkatársaink mögött, a

Kedves Dédi!

Egyik olvasónktól jött egy nagyszerű karácsonyi ajándék-ötlet: írjunk szereteteinknek levelet arról, mennyire szeretjük őket, mi mindent jelent nekünk a velük való kapcsolat. Íme egy kedves példa:

Bár a nagymamám vagy, amióta sorra születtek a dédunokáid, az egész család Dédinek hív. Remélem, nem bánod. Talán azt is elnézed nekem, ha karácsonyra most más ajándékot kapsz, mint eddig. Nem egy jó meleg mamuszt, amit sosem veszel fel, mert mindig tutyi van a lábodon. Nem egy törülközőt, amit használhatnál, amikor termálfürdőre mész; de te inkább elteszed a szekrénybe, ahol hegyekben áll, arra gondolva, milyen jó lesz az nekünk, ha te már nem leszel.

Azt gondoltam, leírom neked, hogy mit jelentesz az életemben, milyen jó dolgokat éltünk át együtt, mi jut eszembe, ha Rád gondolok.

Először az, hogy akárcsak te, én is mindig lekapcsolom a feleslegesen égő villanyokat. Sajnos ezt vendégségben

gyermekünk mögött a Mennyei Atyát, az Ő szeretetét és nagyságát.

Tilmann atya arra tanított, hogy Isten mindig az adott pillanatban szól hozzánk. A tapasztalataink mögött a Jóisten áll. Amit átélünk, azok a Jóisten ajándékai. Az örömünk mögött, a szép tapasztalásunk mögött, de a nehéz feladatunk mögött, a nagy fájdalmunk mögött is a Jóisten van.

(folytatjuk)

is megteszem, és ezzel nem mindenkinek okozok örömet. Jókat nevetünk, ha eszünkbe jut, hogy régen még a nejlon-szatyrokat is megvarrtad, és megszőgelted a kedvenc gumipapucsomat.

Azt is tőled örököltem, hogy ügyes a kezem a kézimunkához, és Te tanítottál meg kötni. Ötödikes koromban mindig azt a pulcsit hordtam, amit én magam kötöttem.

Nagyon sokfelé vittél minket; amikor vonatoztunk, mindig csodálkoztam, milyen könnyen szóba elegyedsz bárkivel. Legyen az idős néni vagy kiskatona, mindig megvidámítottad a hangulatot a fülkében.

Hogy megijedtünk, amikor a Balatonon hajóztunk, és én majdnem a vízbe csúsztam arról a fém gombáról, amire a kötelet szokták tekerni!

Milyen sokat voltál kinn velünk Igalban, amikor még csak az a kis pecó állt, tele egérrel! Amikor mentünk le a strandra, fürdőköpenyt adtál ránk, bevizezted a hajunkat, és hozzácsapódtunk

egy-egy német csoporthoz, hogy ne kelljen jegyet venni.

Mindig szigorú voltál, legalábbis anyuhoz képest, és utáltad, hogy legszívesebben folyton csavargtam volna. Sokszor nem engedtl el a barátnőmhöz, ezért az én lánykáim mindig barátnőzhetnek.

Te vártál otthon ebéddel iskola után, és mivel borzasztóan finnyás voltam, az evésen folyton veszekedtünk. A kelkáposztafőzeléktől meg akartam halni. Egyre csak fenyegettél, ha nem eszem meg az ételt, a fejemre borítod. Addig-addig mondtad, míg egyszer a karalábéleves valóban ott landolt. Persze az én gyerekeim is rettentő finnyások, és sokszor én is kifekszem ettől, de a saját példámra visszagondolva próbálok ezt a témát türelmesen kezelni.

Életem legeslegjobb szilveszterét veled töltöttem. Anyuék bálba mentek, nekünk finom szendvicseket készítettek, mi pedig otthon a tv előtt úgy mulattunk, hogy énekeltünk és még tánca is perdültünk. Valamiért nekem ez nagyon szép emlék.

Amikor nagyobbacska koromban spórolás céljából busz helyett biciklivel mentünk ki a szőlőbe kapálni, akkor ahogy mentünk át az erdőn, mindig arra gondoltam, hogy mi vagyunk a békés kereközök.

Kicsi koromban, amikor veled aludtam egy ágyban – fejtől-lábtól –, és hideg volt a szobában, mindig odatettük a dunyhát-párnát a kályhához, és amikor felmelegedett, beugrottunk az ágyba. És sokszor alma is sült a cserépkályha sütőjében, illata az egész szobát betöltötte.

A dédunokák érkezésénél már a másodiknál kiakadtál, az ötödiknél meg

majdnem szóba sem álltál velünk. Bár nem esett jól, tudom, hogy csak az aggodalom szólt belőled; hiszen ahogy te elvesztetted az édesanyádat kiskorodban, attól féltél, hogy az én gyerekeim is így járnak. Engem féltettél, meg hogy nem tudjuk rendesen felnevelni őket.

Viszont ahogy te tudsz szólni hozzánk! Főleg, amíg picik, és te beszélgetsz velük, úgy senki más nem tud. Szeretnek Téged, és odavannak a töpörtyűs pogácsáért és a kakaós kalácsodért. Matyi is mondta múltkor, amikor hívtam haza: „Nem, itt maradok Dédivel!”

Tudom, hogy nagyon sokat köszönhetek a Te imáidnak. Ahogy kiskorunkban Veled jártunk misére, Te tanítottál meg imádkozni, később pedig, ha el-csalinkáztam, a Te imáid mindig visszavezettek Istenhez. Ebben Te vagy az egyik legfőbb támaszom, és tudom, hogy nagyon sokat adsz nekünk, amikor értünk imádkozol. Köszönjük!

Szeretünk Téged, Dédi!

Szerelempróba (Fireproof) (szinkronizált amerikai film)

Először alkalommal, amikor a huszonegy éves fiam lenyomott a TV elé, mondván „anya, ezt meg kell nézni”, kissé szkeptikusan a pszichológus hallgató barátnő hatásának gondolván „végigolvastam” a filmet. Szép volt, tetszett, de nem ugyanazt kaptam meg tőle, mint amit másodsor barátaiknál évekként később látott filmekben. Mindkét alkalommal ugyanazt láttunk, de mást éltünk át.

A film főszereplője házasságuk hetedik évében élő férj tűzoltóparancsnok és kórházi sajtósként dolgozó feleség. Munkájukban sikeres elismert fiatalok, csak otthon nem találják meg a közös hangot egymással. Amikor kenyértörésre viszik a dolgot, a férj apja megkéri a fiát, hogy várjon negyven napot, küldd neki valamit, azt csinálja végig. Ha utána is az gondolja, hogy el kell válniuk, hát tegye.

A próba nehéz és hosszú, de a férfit nem csak egy jó barát, egy család, egy

„gyakorló könyv” segíti, hanem vele az egyre erősödi hit, szerelem és a társa iránt érzett tisztelet.

A négy gyerek és a huszonhét együtt töltött év megkoptatta házasságunkat és egymáshoz fűződő kapcsolatunk egyaránt. A film 118 perce alatt éreztem, ahogy a férjem közelebb kerül hozzám mind testben, mind lélekben. Milyen kár, hogy nem a házasságunk kezdeti éveiben láttuk a filmet vagy olvastuk a könyvet! A mi „könyvünk” papír formában soha nem íródott meg pedig sokszor felcsaptuk. Néha átugrottunk jó pár lapot, többször kellett újra kezdenünk, és a negyvenharmadik napon túl is kellett használnunk. Nem bánom, hiszen működik a házasságunk, mert azt akarjuk, hogy működjön!

Tollat ragadni! Zsebkendőt előkészíteni! Ajánlom a filmet mindenkinek többször is.

Amit még mindig tudni akarsz a szexről

(Hope Springs) rendező: David Frankel

Adott egy idősödő házaspár, tisztességes férj, rendes feleség, polgári jólét. Milyen kevesen tudják ezt az idillt ma már megvalósítani! Irigyelni valók. De a nőnek nem elég, hogy az üres fészekben rendesen őrizgesék a kihűlő hamut. Melegségre vágyik, de – ami manapság már csodaszámba megy – nem másban, hanem a férjében szeretné felszítani a tüzet. Elrángatja a

párját egy „családnapokra” – no nem Óbudavárra, hanem egy pszichológushoz. Megmenthető-e a házasságuk? A szakember tud-e nekik segíteni? Az ő segítsége vagy valami más indítja el a lassú változást?

Kuncogtató, de mély, jót lehet utána beszélgetni a házastárssal forralt bor mellett, és ha néha magunkra ismerünk, az csak a véletlen műve lehet.

Zoli és Rita kedvence

A „Görbe utakon” c. cikk főszereplőinek eddigi életéről, sorsáról sokat tudhattunk meg, de adakozó kedvük még a konyhában sem fogyott ki, és elárulták, mi is az ami köré szívesen gyűlik össze a család:

„Koreai csirke”

Egy nagycsaládnak érdemes négy csirkemellet venni. Kicsontozom, kockákra vágom és egy éjszakára bepácolom. A pác: fehérbor (módjával), só, cukor, bors, vágott fokhagyma. Másnap a leitatott húst lisztben megforgatom és forró olajon gyorsan kisütöm. Főzők egy nagy lábos rizst.

Közben elkészítem egy nagy tálban az öntetet: kb. 2 dl ketchup, 5 evőkanál méz, 2 evőkanál fokhagyma granulátum, két maréknyi sótlan földimogyoró és két maréknyi mazsola.

A forró husit erre szedem ki, átforgatom. Úgy osztom, hogy a tányérokra a kupac rizsre rámerem a koreai csirkét.

Késő őszi napokon a piacok pultjai megtelnek sütőtökkel és szinte kínálják magukat, hogy készítsünk valamit ebből a most szezonját élő és sok vitamint, ásványi anyagot felhalmozó alapanyagból.

Pl. sütőtök krémlevest! Az előkészített sütőtök darabokat sütőben megsütjük, így egy kissé karamellizálódva nagyon kellemes ízt ad a levesünknek. Egy fazékban kevés zsiradékra fokhagymát fonyasztunk, majd erre tesszük a tökdarabokat, felengedjük vízzel, ízesítjük sóval, borssal esetleg egy kis levesízestítővel és turmixoljuk. Ha felforr, tejszínes habarással dúsítjuk. Tálaláskor a tetejére tehetünk pirított zsemlekockát vagy pirított tökmagot. Készíthetjük krumplival is fele-fele vagy más arányban.

Borajánlónkban most a Villányi Remete Cuvée kapott helyet, mely bor egy különleges dűlőben termesztett portugieser és zweigelt házasításból nyerte el mély, bársonyos tónusát.

Gólyahír

Örömmel és Istennek hálát adva tudatjuk, hogy ötödik gyermekünk: Bernáth Illés, október 25-én egészségesen megszületett (3,76 kg, 54 cm).

Bernáth Attila –
Lipóczki Erzsébet
és András, Zalán,
Kamilla, Boldizsár

Van boruk

Hálásan köszönjük a Jóistennek és a Szűzanyának

- ❖ az óbudavári zsinatot, az ott kapott kegyelmeket, az új éves jelmondatot
- ❖ a Kentenich vetélkedőt, az abban részt vevő, ill. az azt szervező lelkes embereket
- ❖ szerető házastársunkat
- ❖ korban és bölcsességben növekvő gyermekeinket
- ❖ szüleinket, akik sok szeretettel neveltek fel bennünket
- ❖ hogy ifjúsági közösségünk Budapesten állandó otthonra talált, és a Szűzanya a fővárosba is „beköltözött”
- ❖ azokat a testvéreinket, akik példát adnak nekünk türelemmel viselt szenvedéseikkel és nehézségeik nagylelkű felajánlásával a kegyelmi tőkébe
- ❖ azokat az édesanyákat és édesapákat, akik már az örökkévalóságban vannak, hogy Isten fényét sugározták ránk földi életünkben.

Nincs boruk

Kérjük a Jóistent és a Szűzanyát,

- ❖ hogy áldja meg Tilmann atyát, adjon neki erőt a sok szenvedés elviseléséhez, segítse őt a betegségből való felépülésében
- ❖ hogy áldja meg Gertrud-Mária nővér áldozatos munkáját, kérjük számára a Szentlélek ajándékait és Kentenich atya karizmáját

- ❖ hogy a schönstatti csoportokban, évfolyamokban megtapasztaljuk a hűség gyümölcseit, a családok között élő szeretetkapcsolat jöjjön létre, hogy hordozni tudjuk egymást
- ❖ hogy Kentenich atya közbenjárására meggyógyuljon Gergő – aki balesetben lebénult –, és ez a csodálatos gyógyulás segítsen Kentenich atya boldoggá avatásában
- ❖ hogy a gyermeket váró édesanyák karácsony örömeiben részesüljenek
- ❖ hogy árássa kegyelmét betegeinkre és az őket ápoló családtagokra
- ❖ hogy testi, lelki és anyagi nehézségekkel küzdő családjaink megélhessék a Kánai menyegző csodáját
- ❖ hogy a családakadémia 10. és 11. évfolyamát bőséges áldás kísérije
- ❖ hogy segítse az egyedül maradt házastársakat és gyermekeiket
- ❖ hogy az óbudavári központ működéséhez szükséges feltételek továbbra is biztosítottak legyenek
- ❖ hogy az adventi időszak szép készület legyen az Úr fogadására, és karácsonykor a mi szívünkben is megszülethessen a kis Jézus
- ❖ hogy családjaink felfedezzék a Jóisten személyes üzenetét az eseményekben
- ❖ hogy a fiatalok a sok csábító lehetőség ellenére megtalálják hivatásukat és saját útjukat a Jóisten felé.

ÓRIÁSI apróságok (gyerekszój)

Ilkával (5) Activity-t játszottunk, próbáltam elmagyarázni a „piszkos” szót:

- Ilyen vagy fürdés előtt.
- Ööö, bolhás?

Ilka hasztalan próbálja kitúrni paraguayi cserediákunkat a székről, ahol az imént még ő játszott. Kiabálok neki a lakás másik végéből:

- Ilka, mondd neki, hogy „please”, és húzd át a másik székre!
- Mire Ilka könyörtelen hangnemben: Plíz, és húzz át a másik székre!!!

Esti ima előtti éneklésnél Juli lányunk (5 éves) kéri tőlünk:

- Anya, Apa mikor énekeljük már a kastélyost?
- Kastélyost? – kérdeztük egymástól
- mi lehet az?
- Hát az amit tegnap is énekelünk, nem tudjátok? Te rád vár egy szép ország, te rád vár egy szép ország...

A gyerekek egymást váltják a zuhanyfülkében, a legkisebbnek bekiáltom:

- Matyika, ügyes légy!
- Mire Ilka hozzát teszi: És legyen szép életed odabenn!

Ilka hosszasan ázik a fürdőkádban:

- Anya, mitől vagyok ilyen fonyadt?

- Matyi (2,5), mit kérsz reggelire?
- Tapírt!

Egy esti beszélgetésünk: – Gyerekek, mi volt az ebéd az iskolában, óvodában?

Anna lányunk (még ovis volt) válasza:

- Én nem tudom.
- Próbáltunk közösen segíteni:
 - Főzelék?
 - Nem – hangzott a válasz.
 - Husi?
 - Nem.
 - Talán tészta?
 - Igen.
 - Milyen? Volt rajt túró?
 - Nem.
 - Káposzta, krumpli, paradicsomos husi, mák, dió...?
 - Nem, nem, nem, nem...
 - Anna, és mit adtak hozzá? Cukrot?
 - Igen. Hunyogos (szúnyogos) tészta volt.
 - Kompót is volt hozzá? – nevetett fel iskolás fiunk, Lacus. – Csak nem darás tészta volt?
 - Nagy nevetésünk közepette Anna lányunk huncutul válaszolta:
 - Nem mindegy? Bogály, (bogár), bogály.

- Matyi, mivel kéred a rántottát?
- Tojással.

Rozi nézegeti az új cipőmet:

- Anya, ha kinövöd, az enyém lehet?
- Hát, Rozi, én már nem növök, legfeljebb összemegyek.
- Ilka riadtan felkiált:
 - Anya! Te már egy kicsit öreg vagy?
 - Bizony, egy kicsit öreg vagyok.
 - Nem baj, én bárhogy is szeretlek.

Nagy_számú

Kamasz fiaink (14 és 13 évesek) az autóban beszélgetnek, miközben „rohanunk” a zeneiskolába. Pont azt taglalják, hogy mennyire nem szeretnek elkésni, és én igyekszem menteni a menthetőt. Aztán megszólalnak:

– Én azt nagyon nem szeretem, hogy amikor anya vezet, mindig gáz-fékkal közlekedik. Folyton gázt ad, aztán megfékez.

– Engem igazából nem zavar, ha anya gáz-fékkal közlekedik, az sokkal jobban zavar, ha 2500 fordulat fölött vált sebességet.

14 éves nagyfiunk hétvégére elutazik. Már indulnánk a vonathoz, de úgy tűnik, hogy péntek délután, iskola után nem könnyű minden szükséges holmit összeszedni. Már kint vagyunk az udvaron, zárnám az ajtót, amikor háromszor is vissza kell menni otthon hagyott pulóver stb. miatt.

Aztán már csak egy utolsó kérdés:

– A diákigazolvány megvan?

– Ó, Istenem, azt is itthon felejtettem!

Anya, ha te nem lennél, már rég meghaltam volna..

Óbudavári hírek

Szeptemberben a fiatalok tartották idei ifjúsági találkozójukat a központban.

Októberben egy református csoport tartott lelkigyakorlatot a Diós házban.

Október 19–21-én került megrendezésre a Magyar Schönstatt családok éves zsinata. A jelmondatunk: „Derűvel a jövőbe”.

Októberben szombathelyi zarándokok jártak a Házaspárok útján. Osztrák schönstatti családok zarándokoltak el Óbudavárra.

November 3-án önkéntes munkanapot tartottunk. Nem voltunk sokan, de nagyon szépen rendbe tettük a főépületek környékét. Ezen a hétvégén tartották zsinatjukat a schönstatti lányok Óbudaváron.

A Családakadémia családtréner képzésének résztvevői Óbudaváron tartották a hétvégéjüket. Jó, hogy itt voltak, nagyon örültünk nekik.

Az apostoli családok megbeszélést tartottak az apostoli mozgalom jövőjéről.

Több családot cselekvésre és nagylelkű adományozásra indított az Oázis előző számában közreadott Tecsengő levél és a közösségünk anyagi helyzetéről szóló tájékoztatás. Mintegy tizenöt család csatlakozott a rendszeres adományozókhoz, többen megemelték az eddig küldött támogatásuk összegét, és többen küldtek egyszeri nagyobb adományt.

Köszönjük szépen mindenkinek a segítségét az egész közösségünk nevében, és továbbra is kérjük szépen a támogatásokat.

A Nemzeti Együttműködési Alap működési pályázatán 500 000 Ft támogatást nyertünk. Ugyaninnen az „Én kis kertem kerteltem...” – Zöldség-gyümölcs termesztési és tartósítási – kedvcsináló nagycsaládosoknak címmel beadott szakmai pályázatunkra 1 172 150 Ft támogatást nyertünk.

A Nemzeti Család- és Szociálpolitikai Intézet által kiírt „Pihenjünk közösen” pályázaton 300 000 Ft támogatást nyertünk el.

Egyesületünk fogadhat az érettségihez szükséges közösségi szolgálatra önkéntes fiatalokat. Az oktatási intézményben kell érdeklődni először, hogy mik a helyi elvárások, hogyan kell jelentkezni. Velünk is vegye fel a kapcsolatot, aki ilyen igazolást szeretne, az iroda@schoenstatt.hu e-mail címen!

Kedves Magyar Schönstatt Család, Családok, Ifjúság! Kedves Barátaink!

Közeledik Karácsony, az emberiség történelme legjelentősebb kezdetének az ünnepe, és egy új év kezdetének az ünnepe is. Az ünnepek alkalmak egyfelől az emlékezésre, másfelől az abból fakadó megújulásra.

Az emlékezés értelmében gondolhatunk valamelyik eseményre Jézus életéből. Például arra, amikor elfordultak Tőle, otthagyták a hallgatói: hogy mond-

hatsz olyat, hogy a testedet adod eledelelül... Vajon azért méltatlankodtak, mert félreértették Jézus szavait, vagy éppen azért, mert nagyon is jól értették? Az Úr Jézus mindenesetre nem rendült meg – a legközelebbi követőit is válaszút elé állította: „Csak nem akartok ti is elmenni?” Péter azonban már szilárd tapasztalat birtokában volt. „Uram, kihez mennénk? Az örök élet igéi nálad vannak.” (Jn 6,68).

Más szóval: az Ünnepeztünk olyan életre tanít, mely érdemes az örökkévalóságra.

Kentenich atya a „szent éjszaka csodáját” említette 1941. január 5-én – éppen akkor, amikor börtönben fogva tartották. Azt írta a nővéreknek, akik az ő szabadulásának a csodájáért imádkoztak:

A szent éjszaka csodája már régen megtörtént – napról napra egyre inkább valóság lesz... Vajon megértene? Az öskereszténységnek olyan pogánysággal kellett súlyos harcot folytatnia, melyet mágikus... erők bolondítottak... Ma a kereszténységnek más ellenfele van: elvilágiasodás,

földi értékek uralma és tömegemberség... Ha csodát akar tenni (ti. a kereszténység), akkor természetfölötti, erkölcsileg erőteljes, merész szent személyiségeket és közösségeket kell nevelnie.

Kedves Magyar Schönstatt Család, az Üdvözítőnek velünk is az a szándéka, hogy ez a „napról napra egyre inkább” valósággá válás velünk és általunk is megtörténjen.

Felfoghatjuk ezt karácsonyi ajándéknak és 2013. évi feladatunknak.

Szeretettel, vezetéssel megbízott társaink nevében is: *Górány Róbert és Rita*

Kedves Fiatalok és Családok!

Szeretnénk röviden beszámolni a közösségi hely elmúlt pár hónapjáról.

A lakást szeptemberben vettük használatba, előtte augusztus folyamán elvégeztünk pár kisebb felújítási munkálatot: festést, nagytakarítást, általános rendezkedést. A megnyitót szeptember 17-én tartottuk rengeteg fiatal részvételével. Együtt szentmisét ünnepeltünk, Szűcs Balázs atya megáldotta otthonunkat, majd jót beszélgettünk egy hosszúra nyúló agapé keretében. Nagy öröm volt megtapasztalni, hogy milyen sokan eljöttek erre az alkalomra.

Azóta csoportjaink és programjaink beköltöztek a közösségi helyre. Jelenleg hat kiscsoport találkozik rendszeresen, ifjúsági hittant szervezünk, a Borostyánkert is itt jön össze havonta, illetve a vezetőségi megbeszélések és egyéb alkalmi vagy kötetlen programok is itt kapnak helyet. Például a legközelebbi

alkalom Raúl Espina schönstatti atya látogatása lesz, aki november 25-én tart nekünk szentmisét és utána előadást a schönstatti pedagógiáról.

A közösségi hely tehát él, a hét szinte minden napján van valamilyen programunk. Becsléseink szerint körülbelül ötven fiatal jár hozzánk. Mindez nagy örömmel tölt el minket, mert bizonyíték arra, hogy valódi igény van egy ilyen otthonra.

A közeljövő legfontosabb feladata a hely otthonosabbá tétele és további programok szervezése. Egyrészt november 25-én dekorációs napot tartunk Raúl atya látogatása előtt, amely során, reméljük, közösségeink kicsit saját képükre formálják majd a helyet. Másrészt fiataloktól és családoktól egyaránt várjuk a további ötleteket és a lelkes szervezőket, akik új programokat hoznának a közösségi helyre.

A költségek fedezésére pedig továbbra is keressük azokat a fiatalokat, akik

rendszeresen, havonta ezer forinttal tudnának hozzájárulni a hely fenntartását. Eddig körülbelül harmincan vállalták ezt, így még körülbelül húsz emberre lenne szükségünk, hogy teljesen önfenntartóvá tudjunk válni. Természetesen a családok adományait is hálásan köszönjük – hiszen közülük is többen rendszeresen támogatnak minket –, de elsődleges célunk az, hogy a közösségi helyet az azt rendszeresen használó, valóban otthonuknak érző fiatalok adományaiból tudjuk fenntartani. Az a tapasztalatunk, hogy valóban értékes, értelmes célról van szó, amelyet már most is sokan szívesen támogatnak. Hálásan köszönjük a további felajánlásokat!

Erős Fiatalokért Egyesület:

16200151 - 00228804

Megjegyzés rovatba: kozosseghely

A hely létrejöttét és bővülését hatalmas kegyelemnek éljük meg, és nagyon hálásak vagyunk a Szűzanya közbenjárásáért. Éppen ezért újra hirdetjük a 18-ai miséket, amelyeken idén kiemelten is szeretnénk megköszönni új otthonunkat. Ezeknek a havi közös szentmiséknek a helyszíne természetesen a közösségi hely, időpontjukról mindig előzetes tájékoztatást fogunk küldeni. Fiatalokat és családokat egyaránt nagy szeretettel várunk!

MPHCEV

Reklám

Nagyfiammal körülbelül fél éve járunk fogszabályzásra egy nagyon kedves doktornőhöz. Egyszer közvetlenül karácsony előttre kaptunk időpontot. Indulás előtt (no, nem napokkal, csak percekkel előtte...) eszembe jutott, milyen jó lenne egy kis ajándékot vinni. Nem „anyagi” dolgot, valami aprót, személyeset. Nem emlékszem pontosan, de lehet, hogy már be is voltak csomagolva a szétosztásra váró Schönstatt naptárok, így egyet ezekből kaptam fel. Gondoltam, ártani biztos nem fog, bár a gyógyszergyárak biztos elhalmozzák – hasonló(?) – reklámokkal.

A kezelés után pár percig még a váróban voltunk, egyszer csak a doktornő visszahívott minket. Látszott rajta, hogy nagyon örül, sőt, még könnyezett is meghatottságában. Elmondta, hogy ők

jártak schönstatti csoportba, csak elköltöztek. A mi városunkban még nem találtak közösséget. Nagyon meglepődött, persze én is. Azóta ők is csoportba járnak, és talán megtalálják a rég vágyott lelki otthont is a városban. Nálunk a Véletlent nagy „I”-vel írják, és van, hogy azonnal választ kapunk hirtelen, véletlen, csekélységnek tűnő lépéseinkre.

El kell innen menni?

Egy internetes közösségi oldalon a következő poénos kommentbe botlottam: „Az országban tíz emberből nyolc stresszben él, a másik kettő már külföldön.” Valóban ez volna a helyzet? Jóhiszeműen mondhatnám, hogy nem, biztos nincs így, de a barátaim, ismerőseim statisztikája mégiscsak ehhez közelít. Egy katolikus kisközösségben, amihez lassan húsz éve tartozom, a csapattársaim 60%-a már kint él, és több mint a felük ott is maradna. Egy részük kalandvágyból döntött így, de nagyobb hányaduk a megélhetés és a jobb anyagi körülmények miatt lettek külföldiek. Többségük főként pályakezdő orvos, és

így a csonka kis csapat egyik kitartó orvos tagját kérdeztem meg, miért nem távozik ő is, hisz értékes diplomája van, többszörösét kereshetné, megbecsülnék, és a többi, és a többi...

„A szüleim is orvosok, és édesapám példája ösztönzött arra, hogy én is az legyek. Ő gyermekorvos. Inspiráló volt látni, ahogy a beteg gyermekek az aggodó szülőkkel bejönnek a rendelőbe, és nem sokkal később vidáman, gyógyultan távoznak. Jól mentek az »orvostudományhoz« szükséges tárgyak, így egyértelmű volt, hogy erre a pályára lépjek. Én ugyan a sebészet és a transzplantáció mellett kötöttem ki, mert ez még több

felfedezésre és kutatásra alkalmas ág. De a jó példa nem csak ebben merül ki. (Édesapámmal egyidős külföldi kollégák BMW-vel járnak, ő a mai napig megmaradt a BKV-nál.) Sosem éltünk fényűzően, de egyáltalán nem kellett nélkülöznünk semmit. Nekem és két testvéremnek mindig megvolt mindene. Ehhez persze az is kellett, hogy anyukám is dolgozzon, de ezt mindig jól összehangolták apukámmal. Szerencsére mindketten megtalálták itthon a számukra kedves foglalkozást, és fontosabb volt nekik az itthon ma-

radás, a rokonság, a gyermekek magyar taníttatása, mint a külföldi, valószínűleg anyagilag sokkal könnyedebb élet.

A szoros és kiegyensúlyozott családi köteléken kívül pedig az átlagosnál is szélesebb baráti kör köt ide. Ez leginkább ennek a katolikus közösségnek köszönhető, ahol vezetői feladatokat is ellátok. Gyerekek is vannak rám bízva, akik iránt valamilyen szinten felelősséget vállaltam, amikor elindultam ezen az úton. Összesen három hónapig tanultam kinn, külföldön, ebből egyet

a Fekete Erdő Klinikán (amiről a régi híres sorozatot is elnevezték, de a valóságban semmi köze hozzá). Sokan irigyeltek is ezért, és valóban szép volt, jó volt, de mindig vártam a végét. Csak úgy tudtam nyugodtan kimenni, hogy láttam a dátumot magam előtt, amikor végre visszajöhettek. Sok minden köt tehát ide, de más okok is itthon tartanak. Véleményem szerint túlságosan elterjedt a mai ifúság tudatában az, hogy »el kell innen menni«. Tény, hogy itthon nem keres az ember annyit, mint máshol, de rosszul sem fog keresni, ha nem telhetetlen, és van egy kis türelme. Szűkösen, szerényen, de itthon is meg lehet élni. Vannak, akik itthon kezdik el a pályafutásukat, mondván »majd nemsokára kimegyünk«, de amikor látják, hogy nem olyan vészes a helyzet, ráadásul itthon lehetnek, közel a családhoz és a barátokhoz, mégis itthon maradnak. Azokat sajnálom, akikben fel sem merül az itthon maradás alternatívája. Aki viszont hazánkban marad ez esetben orvosként, biztos, hogy lesz munkája, ameddig csak akarja és bírja. Ezentúl pedig, van egy érdekes tapasztalatom is: valahogy

együttérzőbben tudtam gyógyítani a honfitársaimat, mint másokat. Félreértés ne essék, nem vagyok ennyire nacionalista, csak valahogy könnyebb volt azonosulnom egy hasonló környezetben felnőtt és szocializált, magyar ajkú, ismerős területről jött ember problémáival, mint másokéival. Nem tagadom, kivételes helyzetben vagyok, ez tény. El vagyok

kényeztetve a szüleimmel, családommal, barátaimmal, nem vagyok kilátástalan helyzetben, és nem akarok menekülni az otthonom elől. Ugyanakkor nem vagyok dúsgazdag

Ugyanakkor nem vagyok dúsgazdag sem, de nem is vágyom rá.

sem, de nem is vágyom rá. A hálapénz fogalma sem elégíti ki a teljesség igényét, hiszen a betegek sokasága nem pénzben fejezi ki a háláját. Emlékszem gyerekkoromból, de egyébként mind a mai napig megesik, hogy apukám egy szép nagy oldalassal, tálca sütivel, finom borral, különleges sajttal érkezik haza. Ezekben sokszor jobban kifejeződik a betegek hálája, mint egy zsebbe gyűrt papírpénzzel. Véleményem szerint tehát van jövője a Magyarországon maradt orvosoknak, de aki csak azért akar gyógyítani, hogy meggazdagodjon, az válasszon inkább más szakmát.”

csak sorolni tudják az érveket a kintlét mellett. De hál' Istennek nemcsak egy legény/leány van talpon még e vidéken,

Lelki építőkövek

Aki megáll, az lemarad, mert az élet elmegy mellette. Az érettségi találkozó élménye, hogy a startvonalról együtt indulók milyen különböző növekedési vagy éppen romlási pályát futnak be. Ötévente megmérve már nagyon jelentős a különbség a „versenyzők” között, de az egy napra eső rész szinte alig tér el egymástól. Aki mindennap hűségesen megteszi a növekedéséhez szükséges erőfeszítést, az növekedési pályára kerül; aki halogatja, majd elhagyja, az lecsúszik.

A szeretetszövetség életet kiteljesítő hatása is ilyen egyik napról a másikra megtett út a teljesség felé. A hűséges törekvés arra, hogy a Máriával való kapcsolatunkat gazdagítsuk. Ez a kapcsolat a Szűzanyával mély szeretetre gyújt minket egymás és Jézus iránt. Észrevesszük Őt, megismerjük, megszeretjük, teszünk érte valamit. Mindennap, minden esemény mögött meglátjuk Istent! Holnap is...

Számomra az imádság az Istennel való kommunikációt jelenti. Ezért ez lehet verbális és nonverbális, időhöz kötött (rendszeres) és spontán, kötött és saját szavakkal, gesztusokkal megfogalmazott.

Négy éve rendszeresen zsolozsmázok. Eleinte csak a laudest imádkoztam, de az utóbbi időben a vesperást is. A reggeli imához három éve szorosan hozzátartozik a szentelési ima.

Egyik kedvenc imaformám Jézus Szent Szívének dicsérete saját szavaimmal. Ezt szinte bármikor lehet imádkoz-

ni. Leginkább akkor szoktam, amikor úton vagyok.

Szentségimádásra is sűrűn el tudok menni, ami nagy lendületet ad a lelki fejlődésben.

Otthon a háziszentély lelki kincsesládaként működik, a reggeli és esti imádság helyszíne.

„Gyöngességünkben segítségünkre siet a Lélek, mert még azt sem tudjuk, hogyan kell helyesen imádkoznunk. A Lélek azonban maga jár közben értünk, szavakba nem önthető sóhajtozásokkal.” (Róm 8, 26)

A Szűzanya úgy kapcsolódik hozzám, hogy amikor elkezdek imádkozni, akkor először mindig Őt köszöntöm, az Üd-

vözléggel. Ha baj van, ha csak hirtelen eszembe jut, hogy imádkozzak, akkor az Üdvözlégység jön a nyelvemre. Schönstatt az „Úrnóm és anyáml” kezdetű imával kapcsolódik hozzám, melyet reggel szoktam elmondani. A szeretetszövetség hozzám kapcsolja a Szűzanyát, de ezt Schönstatton keresztül, hiszen schönstattiak kezdeményezésére kötöttem a szeretetszövetséget.

A közösségi hely pedig egyre otthonosabb számomra, tényleg olyan kicsit, mintha hazamennék. Ez megnyugtató. A közösségi hely, ahol összejöhetünk beszélgetni, és ahol egy közösség kovácsolódik belőlünk remélhetőleg.

Hát, gondolom, nem titok, hogy engem a BKV fog üdvözíteni. Soha nem tudtam értelmesen tölteni a BKV-s időmet, aztán egyszer megfogadtam, hogy imádkozni fogok közben. Kiválóan működik, ugyanis majdnem mindennap használok. Természetesen, amikor nem vagyok Pesten, akkor nagy úrt hagy maga után a dolog, mert nincs BKV-pótlékom, ami megteremtené nekem önkéntelenül az imára való időt.

A Szűzanya és Schönstatt egész szorosán kapcsolódik az imaéletemhez, mind a „Szentelési imával”, a „Szentelés reggellel”, és természetesen az útközben mormolt rózsafüzérrel.

A közösségi hely igen érdekes jelenség. Tavaly elég szorgalmasan gyűjtöttem a kegyelmi tőkét, hogy legyen egy hely, de amióta van, kicsit evidenciává vált, hogy van. Szerencsére ebből a keddi elnökségi kiráncigált egy kicsit, hogy adjunk hálát érte szorgalmasan. Igyekszem.

Nekem az esti elmélyülések jelentenek elég sokat. Igyekszem ilyenkor lecsendesíteni magamban a napi forgatagot, és Isten színe elé járulni. Ez egyszerre jelent egy befelé való figyelést, és egy felfelé történő emelkedést. Sokszor nem sikerül, vagy belealszom, ezért mindig fogadkozom, hogy ezt még az ágyba bújás előtt megteszem. Több-kevesebb sikerrel.

Emellett nekem sokat segít az, ha a tengernyi feladat között elkezdek magamra figyelni. Ekkor személylő válok, aki dönt és cselekszik, nem pedig géppé, amelyik darálja a feladatokat. Persze ez is elég nehéz, könnyű befásulni.

Számomra az imádság leginkább az elmélyedésben, a szemlélődésben jelenik meg. Ha utazom vagy épp nem köti le valami a figyelmemet, rendszeresen azon kapom magam, hogy jár az agyam, keresi a kapcsolatot Istennel vagy a belső énnemmel. Folyamatosan gondolkodom magamon, az érzéseimen, az élményeimben, vagy ami éppen eszembe jut.

Hosszabb folyamat volt, míg kialakult a mai, számomra jónak mondható imaéletem. Ehhez kellett a Vértező és sok értékes ember megismert tapasztalata. Ennek eredményeképpen reggel és este egy-egy rövid fohászt szoktam mondani. Reggel alapvetően erőt kérek az előttem álló feladatokhoz, este meg próbálok hálát adni és visszatekinteni az elmúlt nap tanulnivalóira. Nekem a szeretszövetségem is sok erőt ad ehhez, a kegyelmi tőkébe való felajánlásokkal.

Nálunk már az esküvő előtt szépen kialakult, hogy, ha együtt talált bennünket az éjszaka, együtt imádkoztunk. Én

– mondhatni – Schönstattból hoztam magammal az esti imádkozásnak azt a fajtáját, amikor Isten jelenlétét kutatva az elmúlt napban hálát adunk minden örömeért és nehézségért. Már a kezdetektől ez vált a kedves közös imádsági formánkká.

Az új életállapotunkban újra kitüntetett helyeken jelenik meg az imádság. Reggeli előtt együtt gondoljuk végig, hogy miről szól majd a nap, s este a kislányunk fektetésénél együtt vagyunk és együtt adunk hálát a nap örömeiért és nehézségeiért. Itt kérünk áldást önmagunkra, házasságunkra, szeretteinkre és mindazokra, akikről tudjuk, hogy súlyos terheket viselnek. A fiútáborokban és Miki bácsi fiúcsapatában olyan sokszor elhangzott áldást már én imádkozom apaként, férjként.

Nekem mióta schönstatti tag vagyok, érdekes módon nem változott az imaéletem. Nem szoktam külön Máriához imádkozni és nem is helyeztem őt kiemelt helyre az életemben. Házi-szentély-szerűségem van: a szobám egyik sarkában van egy asztal terítővel, feszülettel és az „Isten ígéreteinek tárháza” c. könyvvel, amelyet minden reggel fellapozok. Mellettük áll egy sólámpa (ez nem vallási tisztelet tárgyra nálam, viszont ha sötét van, és csak azt kapcsolom fel, elég meghitt légkört varázsol a szobába a kereszt és a könyv mellől).

Nekem nagyon sokat segített az imádságom formálásában a schönstatti lelkiség. Egyrészt az imádság módjában, hogy a napomat szemlélem, keresem azokat a pontokat, ahol Isten üzen nekem, más-

részt a házi-szentély által. A házi-szentély számomra elsősorban személyességet jelent. Saját tárgyakkal, élményekkel. Olyan pont, ahol kettesben vagyok Istennel és Máriával. Olyan pont, amely emlékeztet az óbudavári szentélyre, és ezen keresztül – és persze ezen túl – számtalan dologra, amiért hálás lehetek Máriának. Olyan hely, amely ösztönösen felébreszt bennem a bizalmat. De én is egyre tudatosabban próbálok figyelni arra, hogy ne csak kérjek itt, hanem hozzak is valamit. Örömeiket, áldozatokat, munkát, fájdalmat. Jó ezeket elsorolni, letenni es-ténként. És emlékeztetőként is remekül működik: azzal, hogy kijelölt helye van az imának, sokkal kevésbé felejtődik el, és sokkal minőségibb idővé válhat.

Számomra az imádság elég tág fogalom. Sokszor, sokféleképpen szoktam imádkozni. A reggeli és esti imák mellett napközben is igyekszem minél többször Istennel beszélgetni, Hozzá imádkozni. Erre leggyakrabban utazás során kerül sor, akkor sok időm van. Előfordul ilyenkor, hogy kötött imákat mondok, de van, hogy „csak” beszélgetek Vele. Máriával is hasonló a kapcsolat, mindig kérem az Ő közbenjárását, amikor valamiért imádkozom. Ebben kimondottan sokat segített nekem Schönstatt. Otthon is, és ahol jelenleg lakom, ott is van egy kis házi-szentély. Itt szoktam reggel és este is imádkozni. Nagyon sokat segít nekem ez a hely. Ha nyugtalan vagyok, mindig ide megyek elcsendesülni, megnyugodni. Ilyenkor kimondottan szoktam érezni a Szűzanya jelenlétét! Az, hogy Pesten lett egy közösségi helyünk, csak még jobban megerősített abban, hogy Mária

mennyire fontosnak tartja kis közösségünket. Egy kézzel fogható bizonyíték a számomra, hogy imával, áldozatokkal,

türelemmel és bizalommal a Szűzanya kieszközli számunkra azt, amire leginkább szükségünk van!

Lányzsinat

I dén a lányzsinatot november első hétvégéjén tartottuk. Sajnálattal a Nővér nem tudott most velünk lenni, így „magunkban” kellett elcsendesednünk, és jelmondatot választanunk. A zsinat előtt találkoztam a Nővérral, hogy megbeszéljük a lelki elcsendesülési részt, melyet nekem kellett vezetnem. Úgy éreztem, hogy erre nem tudok megfelelően felkészülni, ennek ellenére nyugodt voltam, tudtam, hogy a Szűzanya velünk lesz, és segít.

Már nagyon vártam a zsinatot, sokan is jelentkeztek rá. De az utolsó pillanatban többen lemondták különböző okok miatt. Ez elszomorított, mégis úgy éreztem, hogy nem az én kezemben van a hétvége, hanem a Szűzanyáéban.

Összesen heten mentünk le azon a hétvégén Óbudavárra. Igazán családias légkör alakult ki, jó hangulat volt végig. Rengeteget nevtünk, beszélgettünk. Nagyon jó volt együtt dolgozni! Kicsit visszatekintettünk az elmúlt évre, a jelmondatra, majd a hétköznapi szentségről beszélgettünk. Ezután megválasztottuk a jelmondatot. Egyetértésben történt a döntés, hiszen mindnyájunkban ugyanaz fogalmazódott meg: tettekre váltani az elképzeléseinket. Cselekedni!

Több mondat közül végül a többségnek egységesen egy mondat tetszett meg, így azt szavaztuk meg Vágyunk arra, hogy a gyakorlatban is megvalósítsuk azt, amit ezzel a mondattal közölni szeretnénk az emberekkel, Máriával, Istennel: „Itt vagyunk – számíthatsz ránk!”

Lánycsoportjaink

I dén megpróbáltuk a lánymozgalmat kicsit más oldalról is megközelíteni. Szerettünk volna lehetőséget nyújtani minél több lánynak, hogy a lánytáborokon kívül többször, gyakrabban találkozhassanak. Ezért a lehetőségekhez mérten októberben több csoportot indítottunk. Gimnazisták részre indult egy-egy csoport Pécsen, Győrben, Keszthelyen és

Budapesten. Emellett Budapesten indult még egy csoport felső tagozatos és egyetemista lányok részére is. Mindegyik lánycsoport kéthetente találkozik. Célunk, hogy minél jobban megismerjük, és az életünkben megvalósítsuk a schönstatti lelkiséget. Szeretnénk, hogy minél többen megismerhessék mozgalmunkat. A lelki élet mellett szándékunk, hogy a

csoporthoz közösséggé formálódjanak. A találkozások alkalmával igyekszünk a légkört minél bensőségebbé, családiasabbá tenni. Az összejeveteleken kívül

is többször találkozunk, kötetlen programokon, ezáltal is lehetőséget nyújtva, hogy jobban megismerhessük egymást.

Az új csoportok indulásával sikerült ismét elindítani a Zarándokszentélyt. Idén a Szűzanya lányköreinket látogatja meg, ezáltal alakítva ki egy szorosabb kapcsolatot mozgalmunkban.

Minden csoport más-más tematika szerint halad, a lányok igényeinek megfelelően. Az adott témakört igyekeznek minél jobban feldolgozni, hogy azt a gyakorlatban is meg tudják élni. Minden csoportfelelős odafigyel arra is, hogy a lányok minél jobban magukévá tegyék új jelmondatunkat: „Itt vagyunk – számíthatsz ránk!”

Ha te is szeretnél bekapcsolódni valamelyik lánycsoportba, írd a csabai.barbara@gmail.com email-címre!

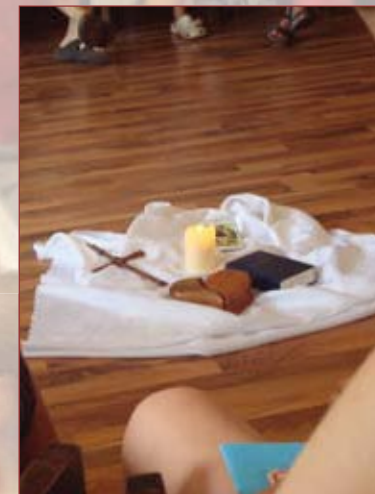
Lánytábori beszámoló

2012 nyarán ismét Óbudaváron volt a 13–15 éveseknek tartott lánytábor. Mint tavaly, most is sok új élménnyel gazdagodtunk. Rengeteg új barátot szerezhattunk, hisz a csapat a harmincas létszámot is elérte! Vezetőink (Varga Móni, Kovács Filó, Csabai Barbidó és Szalánczi Sári) nagyon jó programokat találtak ki nekünk. Voltunk a Balaton strandolni, a Badacsonyt is „megmáztuk”. Tervbe volt véve egy vesprémi kiruccanás is, de aztán a meteorológusok téves előrejelzése miatt nem mentünk. Pedig elvileg utcazenéltünk is volna... Két nagyon jó előadás is

részt vettünk. Az egyiket a Soós, a másikat a Hortobágyi házaspár tartotta. A két előadás tartalma is pont a korunknak megfelelő volt: értékeink, önismertetés és életcél. Nekem rengeteget segített ez a két előadás a lelki fejlődésben. Természetesen a métázás és a számháborúzás se maradt ki a tábor életéből. A jó hangulat megőrzésében szinte mindenki segített a jókedvével, a kedvességével, meg persze Filó kifogyhatatlan, fárasztó humorával. Az eddigi táboraim közül az ideje volt az egyik legjobb! Biztos, hogy jövőre is menni fogok!

Monostori Sára

2012 Óbudavár

Lánytábor 13-15

„Ha apránként építesz
A sok kicsi, sokra megy,
Műved így gyarapszik.
Életed éld szabadon,
szánj időt a szépre!
Ne sokat tégy, de azt jól,
S öröm lesz a bére.
Kőre követ, nap mint nap,
Titkod lassan érik,
Így növekszel nap, mint nap,
Míg elérsz az égig.”

